

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εμμ. Γορζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τονγ.— Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου — Σαβιὲ δὲ-Μοντεπέν: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παυῆ.— Χ. Χριστιανοῦ Ἄνδερσερ: ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ἈΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡ ἐν Σμύρῃν γενικὴ ἀντιπροσωπεύει τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τοῖς κκ.

Λαουταρίδη καὶ Γάξη.

πρὸς οὓς, παρακαλοῦνται, ν' ἀποτείνωνται οἱ κκ συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ μὴ λαμβάνοντες τακτικῶς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα». Τοῖς ἰδίοις ἀνετέθη ἡ εἰσπραξις τῶν συνδρομῶν καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ὁ εὐγενής, ὅστις δὲν προεχώρει, ἀν μετὰ προσοχῆς Ἰνδοῦ δὲν ἤρεύνα πάντα τὰ περιεργα τῆς ὁδοῦ, ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν.

— Ὡς βαίνουσι οἱ ἵπποι μας, δὲν θὰ βραδύνουν νὰ φθάσουν τὸ ἀπόσπασμα τῶν ἱππέων, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησεν αὐτὴν τὴν ὁδόν, ἐκλαμπρότατε.

— Ἀπόσπασμα! ἐπανελάθεν ἐκπληκτος ὁ στρατάρχης. Ὀνειρεύεσαι λοιπὸν ἔξυπνος, φίλε μου;

— Ὅχι, ἀγαπητὴ αὐθέντα! ἤκουσα ὅμως τοὺς χρεμετισμοὺς τῶν ἵππων μας καὶ παρετήρησα τὸν κωνιορτὸν τῆς ὁδοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ πέταλα τῶν ἵππων τοῦ ἐχθροῦ ἀφήκαν τὰ ἴχνη των...

— Μ' ὄλον τὸν ἰσχυρὸν ἀνεμον, ὅστις πνέει;

Ὁ πρίγκηψ παρετήρησε καὶ αὐτὸς τὸ ἔδαφος καὶ κατέστη σύννου.

— Εἶσαι πιστὸς ὁδηγός, Πομπεράν, καὶ εἶναι ἀνόητον νὰ βαίνωμεν πρὸς τοὺς ἱππεῖς αὐτούς. Ἀνάθεμά με ὅμως ἀν εἴξερω ποῦ εὐρισκόμεθα!

— Ἐχομεν τὸν Ροδανὸν δεξιόθεν, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Πομπεράν. Ἡ κορυφὴ

τοῦ κωδωνοστασίου, τὸ ὁποῖον βλέπετε εἰς ἀπόστασιν τριῶν τετάρτων τῆς λεύγης, εἶναι τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Δάνς. Ἐναντι αὐτοῦ εἶναι ἡ γέφυρα τῆς Βιέννης. Τὸ ἄλλο ἐκεῖνο κωδωνοστάσιον εἶναι τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μαυρικίου. Ἀμα φθάσωμεν ἐκεῖ, θὰ εἴμεθα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Γρενόβλης.

Ὁ Βουρβόνος ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν.

— Μπᾶ! ἄς βραδύνωμεν τὸ βῆμα, ἀλλ' ἄς προχωρῶμεν πάντοτε. Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ.

— Ἄς προχωρῶμεν, ἐπανελάθεν ὁ Πομπεράν.

Εὐρίσκοντο εἰς ἀπόστασιν πλέον τῶν ἑκατὸν βημάτων ἀπὸ τὴν πρώτην οἰκίαν τοῦ Δάνς, ὅτε ὁ Πομπεράν ἐσταμάτησεν ἐνώπιον οἰκίσκου παλαιοῦ, ὅστις ἐφαίνετο ἐγκαταλελειμμένος.

— Μείνατε κάτω ὀλίγον, ὑψηλότατε, εἶπε χαμηλοφῶνως. Θὰ προχωρήσω μέχρι τῆς γεφύρας διὰ νὰ μάθω ἀν ἡ δίοδος εἶναι ἐλευθερά καὶ ἀν οἱ κατηραμένοι αὐτοὶ ἱππεῖς ἔλαβον ἄλλην ὁδόν.

Ὁ στρατάρχης ἐξῆλθε τῆς ἀτραποῦ καὶ ἔκαμε τὸν κύκλον τοῦ ἐρήμου ἄλωνίου. Παρατήρησε τότε διεσπαρμένας εἰς τὴν πεδιάδα γυναῖκας προσδενοῦσας δέσμας χόρτου, ἐνῶ γέρον χωρικός ἐφαίνετο ἐξετάζων αὐτὸ μετὰ περιεργείας. Διὰ νὰ μὴ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἀρίππευσεν

Ὁ Πομπεράν, ὅστις ταχέως διηυθύνθη πρὸς τὴν γέφυραν, εὗρε τὴν διάβασιν κατελειμμένην ὑπὸ πληθῆος ἀστῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἠγόρευεν ὁ κρεοπῶλης τοῦ μέρους ἐκείνου. Πάντες ἐστράφησαν πρὸς αὐτόν, οὗτος δὲ ἐχαίρεισεν εὐγενῶς τὸν ὄμιλον ἐκεῖνον τῶν περιέργων.

— Κύριοι, εἶπεν αὐτοῖς, ἠναγκάσθην νὰ σταματήσω καθ' ὁδὸν διὰ νὰ πετάλωσω τὸν ἵππον μου. Δύνασθε νὰ μοὶ εἴπητε ποῖαν ὁδὸν ἔλαθεν ἡ συνοδία μου, ἥτις θὰ διήλθεν ἐνώπιόν σας;

— Ἡ συνοδία σας! ὑπέλαθεν ὁ κρεοπῶλης ἐξετάζων μετὰ περιέργου καὶ ὑπόπτου βλέμματος τὴν περιβολὴν τοῦ λαλοῦντος, ἐπέραςε πρὸ ὀλίγου τὸ γεφυρὶ.

Ἄλλοι ἐσταμάτησαν εἰς Βιέννην καὶ ἄλλοι ἐξακολούθησαν τὸν δρόμον των διὰ τὸ Δορινέ.

— Διάβολο! εἶπεν ὁ Πομπεράν, αὐτὸ εἶναι δυσάρεστον.

— Πρόσθεσε, κύρ Κοκατριξ, εἶπεν ἀστός τις ἰσχνὸς καὶ ὠχρός, πῶς ἓνα μέρος ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς ἐπέραςε μετὰ τὴν βαρκα διὰ νὰ συντομεύσῃ τὸν δρόμον.

— Γείτονα Κορνεμούς, ὑπέλαβε σοβαρῶς ὁ κρεοπῶλης ὀργιζόμενος, μήπως ζητεῖς καυγᾶ; Θέλεις νὰ με παραστήσῃς πῶς δίδω ψεύτικαις εἰδήσεις;

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι! ἀνέκραξεν ὁ ἰσχνὸς ἀστός. Μοῦ ἐφάνη πῶς εἶδα ἱππεῖς εἰς τὴν βάρκα, ἀλλὰ δὲν ἔχω καλὸ μάτι καὶ ἡ ὀμίχλη ἐσκέπαζε τὸ ποτάμι. Ἀφοῦ θυμῶνεις, ὁμολογῶ πῶς εἶναι πολὺ πιθανόν...

— Ἄ! ἄ! πολὺ πιθανόν! ἐπανελάθεν ὁ κύρ Κοκατριξ μετ' ὀργίλου βλέμματος· τελείωσε λοιπὸν, γείτονα!

Ὁ Κορνεμούς ἐφρικίασε καὶ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς, μετ' ὃ ἔσπευσε νὰ εἴπῃ;

— Εἶμαι βέβαιος πῶς ἀπατήθηκα· κανεὶς δὲν ἐπέραςε μετὰ τὴν βάρκα. Εἶσαι εὐχαριστημένος, κύρ Κοκατριξ;

Πάντες οἱ ἀστοὶ ἐκάγχασαν· ἀλλ' ὁ κρεοπῶλης οὐδόλως ἐταράχθη καὶ:

— Ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους, εἶπε, ποῦ δὲν τοὺς παρακαλοῦν νὰ εἰποῦν τὴν ἀλήθειαν, γείτονα Κορνεμούς. Νὰ ἦσαι ὅμως ἡσυχος, διότι δὲν ἔχω καμμία δυσἀρέσκεια μαζύ σου.

Ἐκαστος ἐθαύμασε τὴν μεγαλοψυχίαν τοῦ εἰρηνικοῦ ἐκείνου ἀνδρός, ὁ δὲ Πομπεράν ἠρώτησεν αὐτὸν σοβαρῶς ἀν καὶ ἡ ὑπαρξις τοῦ ἀκατίου θ' ἀμφισβητηθῇ.

— Ὅχι, ἱππότη μου, ἀπήντησεν ὁ κύρ Κοκατριξ ἐπίσης σοβαρῶς. Βλέπεις ἀπ' ἐδῶ τὸ μαῦρον ἐκεῖνο πρᾶγμα εἰς τὸν Ροδανό. Αὐτὴ εἶναι ἡ βάρκα ποῦ ἔλεγεν ὁ γείτονάς μου. Ὁ βαρκάρης Βικέντιος Ζοδὲλ εἶναι φίλος μου. Δὲν σὲ συμβουλεύω ὅμως νὰ κάμῃς τόσῳ μεγάλῳ γύρῳ διὰ νὰ εὔρῃς τοὺς συντρόφους σου. Ἀκουσέ με, πήγαινε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χωλοῦ Αἰ-

λούρου εις τὴν πλατεῖαν τῆς ἐκκλησίας. Ἐκεῖ θὰ εὔρης καμμιά σαρανταριά τοξότας τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, ποῦ ἤλθαν τώρα· θὰ σὲ πληροφορήσουν καλλίτερα ἀπὸ μᾶς.

Ὁ Πομπεράν, θέλων ν' ἀποδιώξῃ πᾶσαν ὑπόνοιαν γεννηθεῖσαν τυχὸν εἰς τοὺς ἀστούς, ἠρώτησεν :

— Πού εἶναι ἡ πλατεῖα τῆς ἐκκλησίας ;

— Νά, ἐκεῖ· ἀριστερά, εἰς τὸ τέλος τοῦ μικροῦ αὐτοῦ δρόμου, ἀπήντησεν ὁ Κορνεμούς.

— Ὑψιστε Θεέ ; ἀνέκραξε ταῦτοχρόνως ὁ κρεοπώλης ἰδὼν δεκάδα ἰππέων εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς γεφύρας, οἱ φίλοι σου ἀνησυχοῦν πῶς ἀργησες καὶ ἔρχονται νὰ σὲ ζητήσουν.

Ὁ Πομπεράν ἠσθάνθη ψυχρὸν ἰδρωτὰ ρέοντα ἀπὸ τοῦ μετώπου του· ἀνεγνώρισε τοὺς συναδέλφους τοῦ Φοσὲ καὶ τοῦ Γουλάρ· ἀπέκρυψεν ὅμως τὴν ταραχὴν του καὶ ἐμειδίασε τῷ κύρ Κοκατριζ :

— Ἐγχεῖς δίκαιον, γεννατέ μου ἀνθρώπε. Τώρα δύναμαι νὰ μεταβῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διότι ὁ ἵππος μου καὶ ἐγὼ ἀποθνήσκομεν τῆς πείνης. Χαίρετε, κύριε, εὐχαριστῶ πολύ !

Ἐχαιρέτισε τοὺς ἀστούς διὰ νεύματος τῆς χειρὸς καὶ ἔλαβεν ἡσύχως τὴν διεύθυνσιν τῆς ὑποδειχθείσης αὐτῷ μικρᾶς ὁδοῦ. Ἄλλ' ὅτε δὲν ἐφαίνετο πλέον ἡλλαξεν ὁδὸν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἔφθασε πρὸ τοῦ οἰκίσκου, ἔνθα ἀνυπομόνως ἀνέμενον αὐτὸν ὁ στρατάρχης. Τῷ ἀφηγήθη τὰ πάντα καὶ τῷ προέτεινε νὰ διαβῶσι τὸν Ροδανὸν διὰ τοῦ ἀκατίου τοῦ Βικεντίου Ζοδέλ.

Οἱ δύο φυγάδες ἔβαινον πρὸ πέντε λεπτῶν, ὅτε ὁ Πομπεράν, ἀτενίζων ἀνησύχως πρὸς τὴν πεδιάδα, εἶπεν εἰς τὸν πρίγκηπα :

— Οἱ πρὸς καταδίωξιν σας ἀποσταλέντες εἶναι τόσῳ πολλοί, αἱ διαβάσεις καὶ τὰ τενάγη φυλάσσονται τόσον καλῶς, οἱ φίλοι σας ἐπιβλέπονται τόσον ἀσστηρῶς, ὥστε θὰ ἦτο ἴσως φρόνιμον νὰ ταξειδεύωμεν μόνον τὴν νύκτα.

— Ἄλλὰ ποῦ θὰ εὔρω καταφύγιον τὴν ἡμέραν, κύρ Πομπεράν ; ὑπέλαβεν ὁ κύριος Βουρβόνος. Καὶ αὐτοὶ οἱ μοναχοὶ τῆς Μεγάλης Σαρτρῆζ θὰ ἠρνοῦντο φιλοξενίαν εἰς τὸν λειποτάκτην.

Ὁ Πομπεράν κατεβίβασε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Τί ἔγινε τὸ θάρος σας, ἀρχηγέ μου ; ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ μειδιών. Ἡ διπλωματία σου ἐξητλήθη. Αἰσθάνεσαι ἤδη τὰς κνήμας σου δακνομένας ὑπὸ τῶν κυνῶν. Θάρος, διὰ τὴν ἀγίαν Βαρβάραν ! Εἰς τὰς κρίσιμους στιγμὰς εἶναι ὠραῖον νὰ παλαίῃ τις καὶ νὰ νικᾷ. Τὴν ὥραν ταύτην, τὸ πᾶν μοὶ εἶναι ἐχθρικόν· ὁ χωρικός εἰς τὸν ἀγρόν του, ὁ λεμβούχος εἰς τὴν λέμβον του, ὁ στρατιώτης εἰς τὴν φρουράν του, ὁ μοναχὸς εἰς τὴν μονὴν του, ἡ πυργοδέσποινα πρὸ τοῦ κατόπτρου της. Τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ εἶναι κατὰ σκοποὶ, αἵτινες μὲ παρατηροῦσι καὶ μὲ ἀκού-

ουσι· δὲν εἶν' ἀληθές ; Λοιπὸν ; ὁμνύω ὅτι ὁ πρῶτος θεράπων τοῦ βασιλέως, τοῦ ὁποίου τὴν ἔπαυλιν θὰ συναντήσωμεν καθ' ὁδόν, θὰ μὲ φιλοξενήσῃ σήμερον, ἢ θὰ χάσω τὸ ὄνομά μου !

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κυρία τις, ἰππεύουσα θαυμασίον ἵππον καὶ ἣς τὸ πρόσωπον ἐκαλύπτετο διὰ μελανῆς καλύπτρας, διῆλθε τὴν ὁδόν. Παρ' αὐτῆ ἔβαινεν ἔφιππος ἐπίσης νεαρὸς ἀνὴρ φέρων περιστερνίδα μετὰ μικρῶν κρασπέδων καὶ φορῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πῖλον, εἰς τοὺς γύρους τοῦ ὁποίου ἦσαν κεντημένα τὰ οἰκόσημα αὐτοῦ. Ὁπισθεν αὐτῶν ἤρχετο ἀκόλουθός τις, τόσῳ ἰσχνὸς καὶ καχεκτικός καὶ πρὸ πάντων τόσῳ γελοῖως ἐνδεδυμένος, ὥστε ἀδύνατον ἦν νὰ ἴδῃ τις αὐτὸν χωρὶς νὰ γελάσῃ.

Ἰδὼν τοὺς δύο ἰππότες τὸ παραδόξον ἐκεῖνο ἄτομον ἀνεπήδησε τόσῳ ἀποτόμως ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου αὐτοῦ, ὥστε ὁ ἵππος του ἔσταμάτησεν αἴφνης· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκέντησεν αὐτὸν διὰ τοῦ πτεριστήρος καὶ ἐπανελάβε καλπάζων τὴν πορείαν. Ἡδυνήθη οὕτω νὰ φθάσῃ ὁ ἀκόλουθος τοὺς κυρίους τού, οἵτινες εἶχον ἤδη εἰσχωρήσει εἰς τὸ δάσος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου ! ἀνέκραξεν ὁ δούξ, ὁ Μουσερόν ἦτο αὐτός, ὅστις διῆλθεν ὡς ὄραμα ἐνώπιόν μας ;

— Αὐτὸς ἦτο, ἀπήντησεν ὁ Πομπεράν, καὶ τὸ ἄθλιον αὐτὸ ἐξάμβλωμα μᾶς ἀνεγνώρισεν, εἶμαι βέβαιος.

— Τί σημαίνει ! εἶμαι βέβαιος διὰ τὴν ἐχεμύθειαν τοῦ τρελλοῦ μου, ὡς καὶ διὰ τὴν πίστιν αὐτοῦ !

Ἀφοῦ προέβησαν ἔτι ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιγῶντες, οἱ φυγάδες κατήλθον εἰς κατωφερῆ ὁδὸν φθάσαντες οὕτω ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ροδανοῦ. Ἡ παραλία ἦν ἔρημος, πλὴν μικροῦ ὀκταετοῦς παιδίου παίζοντος ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ τοῦ λεμβούχου χρίοντος διὰ λίπους τὰς τροχαλίας αὐτοῦ.

Οἱ ἰππεῖς λοιπὸν ἐπορεύθησαν πρὸς τὸ ἀκάτιον· ταχέως ὅμως ἐβράδυνον τὸ βῆμα, ἰδόντες ἐν αὐτῷ τρία πρόσωπα, ὧν οἱ ἵπποι μέγαν ἐπροξένουν θόρυβον.

Ὁ Πομπεράν ἔσυρεν ἤδη ἀπὸ τῆς χειρὶδος τὸν δούκα, ἵνα ὀπισθοδρομήσωσιν, ὅτε εἰς τῶν ξένων, παρατηρήσας τὸν δισταγμὸν αὐτῶν, ἤρξατο ἔλθων δι' ἐρρίνου φωνῆς τὸ ἔσσημα τῶν Ἐλβετῶν, λίαν σύννηθε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῖς τυχοδιώκταις.

— Μὰ τὴν ἀγίαν Βαρβάραν ! εἶπεν ὁ Βουρβόνος, αὐτὴ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ κύρ Μουσερόν !

— Παραδόξον ! ἐπιθύρισε ὁ Πομπεράν ἔμφροντις.

— Ἐγὼ ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν, ὑπέλαβεν ὁ δούξ καὶ θὰ ἐταξειδεύα εὐχαρίστως μὲ αὐτόν.

Φθάσαντες πλησίον τοῦ ἀκατίου οἱ ἰππεῖς ἀφίππευσαν.

Ὁ Μουσερόν, ὅστις ὑπόυλως εἶδεν ἐρχόμενον τὸν ἀρχαῖον κύριόν του, ἀφῆκεν αἴφνης κραυγὴν ἀμηχανίας καὶ ἐπήδησεν ἑλαφρῶς ἀπὸ τοῦ ἀκατίου εἰς τὴν παραλίαν. Ὁ ἐξ ἐρυθρόχου βελούδου πῖλος αὐ-

τοῦ, εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ὁποίου ἦν πτερόν, στηριζόμενον διὰ πόρπης μετὰ πετραδίων, ἔπεσεν εἰς τὸ ὕδωρ.

— Καλέ μου ἀνθρώπε ! εἶπεν εἰς τὸν λεμβούχον, χωρὶς νὰ δεῖξῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην διὰ τοὺς ξένους προσοχὴν, σώσε λοιπὸν τὸν πῖλόν μου.

Ὁ Βικέντιος Ζοδέλ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σχοινίον διέφυγε τῶν χειρῶν του, ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ παραδόξου ἐκείνου ὄντος, ὅπερ ἴστατο ὄρθιον ἐνώπιόν του καὶ ὅπερ διὰ πρῶτην φορὰν ἔβλεπε. Τὸ δὲ παιδίον ἔφυγε τρέχον δρομαίως μὴ τολμῶν ν' ἀτενίσῃ ὀπισθεν αὐτοῦ.

— Ἐλα ! τρέξε λοιπὸν νὰ σώσης τὸ καπέλο μου, ἐπανελάβεν ὁ Μουσερόν.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐκπληκτος καὶ κεχηνῶς ἐξηκολούθει ἐξετάζων τὸν νάνον, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, μετὰ περιεργείας μεμιγμένης σχεδὸν μετὰ τρόμου.

— Ἀδύνατον ν' ἀφήσω τὴ βάρκα μου, χαριτωμένε μου κύριε, εἶπε τέλος, ἡσύχασε ὅμως καὶ δὲν θὰ χαθῇ τὸ καπέλο σου. Τὰ παιδιὰ μου ψαρεύουν ἐκεῖ κάτω καὶ θὰ τὸ πιάσουν ποῦ θὰ περναῖ.

Ὁ νάνος ἠτένισεν αὐτὸν ὀργίλος.

— Μὴ μὲ χλευάζεις, σύντροφε, εἶμαι ὑπρέτης τοῦ πύργου τοῦ Μονσενύ. Συνοδεύω τὴν κυρίαν κόμησσαν καὶ τὸν κύριον Διδιὲ τὸν ἀνεψιὸν της εἰς τὸ μοναστήριον τῆς κοιλάδος Βρεστέρ. Αὐριον πιθανῶς θὰ ἐπανελθωμεν. Ἄν τὰ παιδιὰ σου θέλουν ν' ἀνταμειφθοῦν γενναίως, ἄς φέρουν τὸν πῖλόν μου εἰς τοῦ ἐκλαμπροτάτου αὐτοῦ κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶναι αὐλικὸς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Δι' ἀδιόρατον μειδιάματος ὁ Βουρβόνος ἔδωκε τῷ νάνῳ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἠννόησε τὴν σημασίαν τῶν λόγων του.

Ὁ νάνος ἐξηκολούθησεν :

— Γνωρίζεις βέβαια, καλέ ἀνθρώπε, τὸν πύργον τοῦ κόμητος δὲ Μονσενύ, νά, ἐκεῖ ὕψηλά ;

— Ἐννοεῖται, ὑπέλαβεν ὁ λεμβούχος, ἀφοῦ πηγαίνωμεν ψάρια καθε Παρσασκευή.

Ἐπεβίβασθη τότε πάλιν ὁ νάνος εἰς τὸ ἀκάτιον, μετὰ τοσαύτης ἀδιαφορίας, ὡς εἰ ἠγνοεῖ ἐντελῶς τίνες ἦσαν οἱ δύο ἰππότες. Συνάδευε τρώντι τὴν κόμησσαν δὲ Μονσενύ καὶ τὸν ἀνεψιὸν της. Ὑποπτευθεῖσα τὸν γεννώμενον ἔρωτα τοῦ Διδιὲ πρὸς τὴν Κλοτίλδην, ἡ Ἄρτεμις, προεπαρίσθη ὅτι δὲν θέλει νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸν πύργον κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν τοῦ βασιλέως καὶ παρεκάλεσε τὸν σύζυγόν της νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ διέλθῃ δύο ἡμέρας εἰς τὴν μονὴν τῆς κοιλάδος Βρεστέρ, ἔνθα μία θεῖα της ἦν ἡγουμένη.

Ὁ κόμης ἠγάπα πολὺ τὴν σύζυγόν του, διὰ τοῦτο ἔσπευσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν της· ἐπειδὴ ὅμως αἱ ὁδοὶ ἀπὸ τῆς προτεραίας ἐφυλάσσοντο, ἠθέλησεν ἵνα ὁ Διδιὲ συνοδεύσῃ αὐτήν. Ἡ κόμησσα εἶχεν ἐπιδεξίως στήσει τὴν παγίδα, εἰς τὴν ὁ Μονσενύ ἔπεσεν. Ἡ Ἄρτεμις λοιπὸν ἀπῆλθε τοῦ πύργου ἐλπίζουσα νὰ μὴ ἐπανεύρῃ κατὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτῆς τὴν Κλοτίλδην.

Ἐν τούτοις ὁ δούξ ἐπλησίασε τὸν Βι-

κέντιον Ζοδὲλ καὶ πλῆττων αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὄμου :

— Ἔλα ! κύρ λεμβούχε, ἄς φύγωμεν τὸ ταχύτερον, διότι βιάζομεθα.

— Νὰ κινήσω μὲ πέντε ἀνθρώπους καὶ μὲ τέτοιον ἄερα ; ὑπέλαβεν οὗτος· χωρατεύετε ! Νὰ μὲ πάρη ὁ διάβολος ἂν φύγω πρὶν γεμίση τὴ βάρκα μου !

Ὁ Πομπερὰν διέκοψεν αὐτὸ ἀποτόμως.

— Αἱ ! μὴ φλυαρεῖς, καλέ μου ἀνθρώπε. Θὰ μᾶς περάσης ἀμέσως διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως ἢ αὔριον θὰ σὲ στείλω εἰς τὸ κάτεργον... Ἔκλεξον.

— Καλὰ ! ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ Ζοδὲλ. Νὰ πάρη ὁ διάβολος τὸν στρατόρχην, νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ κρεμασθῇ μὲ τὸ σχοινί μου ! Διακόσιους ἵππεῖς ἐπέρασα σήμερα τὸ πρωί, ζῶα καὶ ἀνθρώπους καὶ δὲν μὲ ἐπλήρωσαν οὔτε πενήντα.

Ὁ δούξ ἐμειδίασεν :

— Νὰ, εἶπεν αὐτῷ θέτων εἰς τὴν χεῖρά του χρυσοῦν νόμισμα, παρηγορήσου καὶ πῖε εἰς τὴν ὑγιεῖαν τοῦ βασιλέως.

Ὁ λεμβούχος ἔλαβε τὸ νόμισμα καὶ ἔθνηκεν αὐτὸ εἰς τὸ στόμα του, ὡς εἰ ἐφοβείτο μὴ κηλιδωθῇ ἐν τῇ ἐπαρῇ μετὰ τοῦ χαλκοῦ, ὃν εἶχεν ἐν τῷ βαλαντίῳ του.

— Μὰ τὰ γένεια τοῦ πατέρα μου ! ὑπέλαβε, θὰ πῶ καλλίτερα εἰς τὴν ὑγιεῖαν τοῦ κυρίου Βουρβόνου, διότι γι' αὐτὸν ἐκέρδισα αὐτὸ τὸ νόμισμα.

Ὁ Πομπερὰν ἐπληξεν διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος :

— Ἐμπρός, πέρασέ μας λοιπόν, φλύαρε, διότι βιάζομεθα νὰ συλλάβωμεν τὸν λειποτάκτην. Ἄν βραδύνης περισσότερον, θὰ θεωρηθῆς ὡς συνένοχος.

— Ἐμβάτε, εὐγενέστατοι, εἶπεν ὁ Βικέντιος, θὰ φύγωμεν.

Οἱ ψευδεῖς θωρακοφόροι εἰσῆλθον τότε εἰς τὸ ἀκάτιον, σύροντες ὀπισθεν αὐτῶν τοὺς ἵππους των, οὓς προσέδεσαν πλησίον τῶν ἵππων τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν· εἶτα διερρηχόμενοι πρὸ τῆς κομῆσεως προσέκλιναν, ἐκείνη δὲ ἀνταπέδωκεν εὐγενῶς τὸν χαιρετισμόν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸ βλέμμα τοῦ Διδιὲ συνήντησε τὸ τοῦ Βουρβόνου καὶ ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἀκατασχέτως ἐλκυόμενον πρὸς τὸν ξένον ἐκείνον. Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ τῷ ἀπευθίνη τὸν λόγον, ὄμιλος τοξοτῶν τοῦ βασιλέως ἐφάνη ἀπὸ τὴν ὄδον ἐρχόμενος καὶ καλῶν μακρόθεν τὸν λεμβούχον.

Τοῦτον ἰδόντες ὁ δούξ καὶ ὁ Πομπερὰν ἐφρικίασαν ἀκουσίως. Ὁ Ζοδὲλ μάλιστα εἶχεν ἐκκινήσει, ἐσταμάτησε πάραυτα τὸ ἀκάτιον.

— Ἐμπρός ! ἔμπρός ! ἀνέκραξεν αὐτῷ ὁ Πομπερὰν ἐπιτακτικῶς, ἄλλως θὰ σοὶ κόψω τὰ ὦτα.

— Σταμάτησε ! ἂν δὲν μᾶς περιμείνης, κατεργάρη, θὰ σὲ κρεμάσωμεν ! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν τοξοτῶν. Θὰ φθάσω κολυμβῶν τὸ ἀκάτιόν σου.

Ἡ ταραχὴ τοῦ δυστυχοῦς Βικεντίου Ζοδὲλ ἦτο καταφανής, διότι ἠγάπα τόσο τὰ ὦτά του, ὅσον ἐφοβείτο τὴν ἀγχόνην. Ἐν τούτοις, ταχέως ἀπεφάσισε καὶ ὑπέκυψεν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἰσχυροτέρου. Τὸ

ἀκάτιον, ἐπανελθὸν εἰς τὴν ἀκτὴν, κατελήφθη ὑπὸ δεκάδος τοξοτῶν, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἐμέθυον. Ὁ ἀξίωματικὸς ἐξηγριωμένος καὶ τὴν χεῖρα φέρων εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του :

— Σατανᾶ ! ποῖος ἀπὸ σᾶς, ἠρώτησε, διέταξε τὸν λεμβούχον νὰ φύγη καὶ νὰ μὴ μᾶς περιμείνη ;

— Ἐγὼ ! ἐσιώπησε ψυχρῶς ὁ πρίγκηψ. Καὶ ἠτένισε κατὰ πρόσωπον τὸν προπετῆ Γασκόνον.

[Ἐπειτα συνέχεια].

TONY.

ΒΕΒΕΒΟΛΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΑ'

Εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

— Ἐλαβον κλησιν' μὲ προσκαλοῦσι σήμερον εἰς τὴν ἀνάκρισιν, εἰσερχόμενος εἰς τὸν προθάλαμον, ἀπετάθη ὁ Βελτίσσεφ πρὸς ὑπάλληλόν τινα ἢ γραφέα, ὅστις ἐκάθητο ὀπισθεν γραφείου ἐσκυμμένος ἐπὶ ἐγγράφω.

— Τὸ ὄνομά σας ; ἠρώτησεν οὗτος εὐθέως, χωρὶς ν' ἀνεγείρη τὴν κεφαλὴν.

— Βελτίσσεφ, ἐδόθη αὐτῷ ἀπάντησις.

— Ἄ, — λάβετε τὸν κόπον νὰ περιμένετε ὀλίγον, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, δείξας διὰ προσκλητικῆς χειρονομίας ἐν ἐκ τῶν καθισμάτων τοῦ προθαλάμου.

Ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς παρετήρησε περὶ αὐτὸν καὶ αἴφνης, πρὸς στιγμήν περιεστάλη ἐπαισθητῶς.

Πρὸς τὸ παράθυρον, σχεδὸν παραπλευρῶς, ἐκάθητο δύο γυναῖκες, ἐνδεδυμέναι ἀπλῶς, ἀλλὰ κομψῶς, μελαίνιας ἐσθῆτας. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἦτο ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα Βελτίσσεφ, ἡ ἐτέρα ἡ Λιουδμήλα Σεργιέβνα Κόροβοφ. Ἡ γυνὴ ἀλλήλα, ἀλλ' ἡ Λιουδμήλα, προδήλως, ἐξ ἐστὶ κτου τινός, ἐμάντευσε ὅποια τις ἦτο ἢ γείτων αὐτῆς, καὶ τοῦτο ἀμέσως ἠδύνατό τις νὰ ἀναγνώσῃ ἐκ τοῦ βλέμματός της, ἐκ τῆς ἀκουσίας ἐκφράσεως τοῦ προσώπου της. Ὁ Βελτίσσεφ ὑπεκλίθη μακρόθεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μᾶλλον ἢ διὰ τῆς κεφαλῆς, πρὸς δε, διὰ τοιούτου ἀδιαφόρου τρόπου, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις ἂν πρὸς τὴν μίαν ἢ πρὸς ἀμφότερας, ὡς καὶ ποῖαν ἀφεῶρα ὁ σιωπηλὸς οὗτος χαιρετισμός. Ἄλλ' ἰδοὺ μετὰ τινὰς στιγμᾶς, προσήλωσεν οὗτος ἐπὶ τῆς Εἰρήνης Βορίσοβνας ἐρωτηματικὸν βλέμμα, ὅπερ ἐφαίνετο ὅτι ἠρώτα αὐτήν : « Προπαρεσκευάσθης ; μήπως περιπλεχθῆς ; ἐνθυμεῖσαι τί θὰ ἀπαντήσης καὶ πᾶν ὅ,τι σὲ ἐδίδαξεν ; »

« Ἐλπίζε καὶ ἔσο ἡσυχος », ἀπεκρίθη

αὕτη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, σεμνῶς ταπεινοῦσα αὐτοὺς πρὸς τὴν γῆν.

Αἱ ἀφώνως εὐγλωττοὶ αὗται συνδιαλέξεις δὲν διέφυγον τὴν προσοχὴν τῆς Λιουδμήλας Κόροβοφ.

Ἠγέρθη αὕτη τῆς θέσεώς της, διευθέτησεν ἐλαφρῶς τὴν ἐσθῆτά της καὶ ἐπλησίασε τὸν Βελτίσσεφ.

— Εἶνε ἐκεῖνη ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Κόροβοφ, μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης, ἀπαρτηρητικῶς λοξοβλέπουσα τὴν Εἰρήνην, τὴν ἔχετε προγυμνάσει ὅπως πρέπει ;

— Ἐγειναν ὅλα πλέον, ἐψιθύρισεν εἰς ἀπάντησιν ὁ Βελτίσσεφ.

— Συγγνώμην, κυρία ! δι' ἰσχυρᾶς φωνῆς, πρὸς δὲ μετ' ἐπισημότητος καὶ εὐγενείας ἀπετάθη ὁ γραφεὺς ἐκ τῆς θέσεώς του πρὸς τὴν Λιουδμήλαν· πρὸ τῆς ἀνακρίσεως πᾶσα συνδιαλέξις μεταξὺ τῶν μαρτύρων τῶν κλητευθέντων διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς. . . Λάβετε τὸν κόπον νὰ καθήσετε εἰς τὴν θέσιν σας !

Ἡ Λιουδμήλα προσεβλήθη καὶ τεταραγμένη ἐπανήλθεν εἰς τὸ κάθισμά της. Ἄλλ' ἐπιστρέφουσα, εἶδεν αὕτη, μεθ' ὀπίσεως ταραχῶδους ἀπορίας, μεθ' ὀποίας ζηλοτυπίας περιέβαλλε τὸ βλέμμα τῆς γείτονός της, ὅτε μὲν αὐτήν, ὅτε δὲ τὸν Βελτίσσεφ, οἶνοι τὸ βλέμμα τοῦτο ἐζήτει νὰ μάθῃ : « ποία εἶνε ἡ γυνὴ αὕτη ; διατί σὲ ἐπλησίασε ; τί σοὶ εἶπε ; τί σημαίνουνσι ταῦτα πάντα ; »

Ταυτοχρόνως ἤνοιξε μία τῶν θυρῶν τῶν ἀγούσῶν εἰς τὰ δωμάτια καὶ ἐξ αὐτῆς ἠκούσθη ἡ πρόσκλησις :

— Κυρία Κόροβοφ ! — εἰσέλθετε !

Ἡ Λιουδμήλα ὠχρίασέν πως, ταλαντευθεῖσα πρὸς στιγμήν, ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Βελτίσσεφ βλέμμα, ζητοῦν ἐνθάρρουν, ὑποστήριξιν, καὶ ἐχώρησε πρὸς τὴν φωνὴν, σύρουσα ἐλαφρῶς τὴν μεταξίνην αὐτῆς ἐσθῆτα.

Ἡ θύρα ἐκλείσθη ἄμα αὐτῆς εἰσελθούσης.

* *

— Καθήσατε, παρακαλῶ ! μεθ' ἀβρότητος ἔδειξεν αὐτῇ κάθισμα, ἔμπροσθεν μεγάλου τινος γραφείου, ὁ προσκαλέσας αὐτὴν ὑπάλληλος.

Ἦτο οὗτος νεανίας εἰκοσιπενταετῆς περίπου, μετὰ παραγναθίδων διπλωμάτου, μετὰ διπλοῦ χωρίσματος τῆς κόμης, κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ἔθος, καὶ μετὰ ἐξεζητημένων τρόπων, καθάριος, λεῖος, συγκεκρατημένος, ἀβρόφρων Ἐν αὐτῷ, ἐκ πρώτης ὄψεως, ἐβλεπέ τις ὑπάλληλον τζέντλμαν, μετὰ χροιάς πετροπολιτικῆς. Ἐκ τῆς μορφῆς του ἐφαίνετο ἀνθρώπος, ὅστις δὲν μένει ἀδιάφορος πρὸς διάφορά τινα λιχνεύματα τῆς ζωῆς.

Ἡ Λιουδμήλα ἐκάθησε καὶ ἠτοιμάσθη.

Ὁ ὑπάλληλος, μετὰ σοβαρῶς συγκεντρωμένου ὕφους, ἀνεφύλλισεν ἐπὶ τινα χρόνον τὰ ἐγγράφα καὶ ἀπέτεινε πρὸς τὴν Λιουδμήλαν τὰς συνήεις τυπικὰς ἐρωτήσεις, αἵτινες καὶ ἐγράφησαν μετὰ πάσης λεπτομερείας.

— 'Οφείλω ἐκ τῶν προτέρων νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην, διότι εἶμαι ἡναγκασμένος νὰ θίξω δυσάρεστά τινα ζητήματα, μετ' ἑλαφροῦ στεναγμοῦ προειδοποίησεν οὗτος τὴν Λιουδμήλαν. Εἰπέτε εἰλικρινῶς, ποῖαι εἶναι αἱ μετὰ τοῦ συζύγου σας σχέσεις;

Ἡ Λιουδμήλα συνεταράχθη.

— Δὲν συζῶ μετ' αὐτοῦ, ἀπεκρίθη αὐτὴ συνεσταλμένως καὶ ἡπίως.

— Πρὸ πόσου καιροῦ;

— Πρὸ τινος ἤδη μνηθῶν . . . πρὸ ἡμίσεως ἔτους, ὡς ἔγγιστα . . .

— Χμ . . . Ἀλλά . . . ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀπομακρυνεώσ σας; Ἰσως εἶνε πολὺ κακὸς σύζυγος;

— Δὲν . . . δὲν ἐσυμφώνησαν οἱ χαρακτηριστῆρές μας. Ἐταπεινώσε τὸς ὀφθαλμοὺς ἡ Λιουδμήλα, αἰσθανθεῖσα ἀκουσίως τὸ τετριμμένον τῆς ἀπαντήσεως ταύτης.

— Ἰδού, κυρίως, περὶ τοῦ χαρακτηριστῆρος τοῦ ἠθελον νὰ μάθω . . . Νομίζω, ὅτι ἡ παρ' αὐτοῦ ἐκτελεσθεῖσα πράξις, δύναται νὰ ἐξηγηθῆ ἐν μέρει ἐκ τινων λεπτομερειῶν τοῦ χαρακτηριστῆρος του, ἐκ τῶν ἠθῶν του, ἐκ περιστατικῶν τῆς ζωῆς του . . . Εἰπέτε, τί εἶδους ἄνθρωπος εἶνε ἐν γένει;

— Εἶνε ἀγαθός, ἀλλά . . . ἀχαρκτηριστος, ἐνδοιάζουσα πῶς, ἀπεκρίθη ἡ Λιουδμήλα, αἰσθανθεῖσα ἐνδομύχως τὸ ἄτοπον καὶ οὕτως φωνήν τινα διαμαρτυρίας τῆς συνειδήσεώς της, ἥτις ἀνεχαιτίσεν αὐτὴν νὰ καταπατήσῃ εἰς τὸν βόρβορον τὸν καὶ ἄνευ τούτου ἤδη δυστυχῆ σύζυγόν της.

— Ὡστε αὐτὸς πρῶτος σας ἐγκατέλειψε; ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπάλληλος.

— Ὅχι . . . Καὶ οἱ δύο, οὕτω . . . ἀπλῶς ἐχωρίσθημεν.

— Μήπως, δὲν σας ἠγάπα, σας ἐκακομεταχειρίζετο;

— Αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἶπω.

— Ἐβλέπατε ἀλλήλους ἀφ' ἧς ἐποχῆς ζήτε κεχωρισμένοι;

— Ἐνίοτε, ἀλλὰ σπανίως.

— Λοιπόν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἴσως ἐχωρίσθητε μόνον πρὸς τὸ θεαθῆναι, οὐχὶ ὅμως καὶ κατὰ βάθος; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής, προσηλῶν αἰφνης ἐπὶ τῆς Λιουδμήλας ὄξυ βλέμμα, προσπαθῶν νὰ δείξῃ τὴν συνήθη διορατικότητα.

Τῷ ἐπῆλθεν ἡ σκέψις, ὅτι, ἴσως ἡ Λιουδμήλα, ὡς σύζυγος, ἦτο μεμυημένη εἰς τὴν συνωμοσίαν τοῦ συζύγου της καὶ ἐχωρίσθη μόνον πρὸς τὸ θεαθῆναι, ἵνα ματαιώσῃ τὰς περιττὰς ὑποψίας. Τῇ βοηθείᾳ τῆς τελευταίας ἐρωτήσεως καὶ ἐκ τῆς ἐντυπώσεως αὐτοῦ κρίνων, ὑπελόγησεν ὅτι τὸ «πουλάκι» θὰ συλληφθῆ εἰς τὴν πρώτην στηθεῖσαν πλεκτάνην.

Ἀλλὰ τὸ «πουλάκι» δὲν συνελήφθη.

— Δὲν καταλαμβάνω τί ἐννοεῖτε λέγοντες, πρὸς τὸ θεαθῆναι, εἶπεν αὐτὴ ἀνασπῶσα τοὺς ὤμους. Νὰ σας εἶπω τὴν ἀλήθειαν, μοι εἶνε πολὺ βαρὺ τὸ θέμα τῶν ἐρωτήσεων σας, καὶ διὰ νὰ τελειώσωμεν . . . σας λέγω ἀπ' εὐθείας, ὅτι ἐγὼ μόνον τον ἀφήκα, διότι . . . ἐγὼ . . . ἀγαπῶ ἄλλον καὶ . . . δὲν ἠθελον νὰ τὸν ἀπατῶ!

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σας πιστεύσω!

εὐγενῶς ἐκκλινεν οὗτος τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου. Ἀλλά . . . τίς οὗτος ὁ ἄλλος, κυρία;

Ἡ Λιουδμήλα ἐταράχθη ἐκ νέου.

— Μήπως καὶ τοῦτο ἀφορᾷ τὴν ὑπόθεσίν σας; ἠρώτησεν αὐτὴ, ρίψασα ἐπὶ τοῦ ἀνακριτοῦ, συνεσταλμένως ἰκετευτικὸν βλέμμα, ἔτοιμον νὰ ὑγρανηθῆ διὰ δακρύου.

— Τί νὰ κάμω, κυρία! μετὰ στεναγμοῦ ἀνέσπασεν οὗτος τοὺς ὤμους, ἄλλως, θὰ ἐτόλμων ποτὲ νὰ θίξω τοσοῦτον δυσάρεστον ζήτημα;

Ἡ Λιουδμήλα διετέλει ἐν προφανεῖ στενοχωρία, πῶς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν καὶ ἐσίγα ἔχουσα τεταπεινωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Λοιπόν, κυρία, τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου;

— Πλάτων Βελτίστσεφ, ἀπεκρίθη αὐτὴ μόλις ἀκουσθεῖσα.

— Εἰπέτε, ὅποια ἦσαν τὰ ὕλικα μέσα τοῦ συζύγου σας; ἤρξατο ἐκ νέου ἐξετάζων ὁ ἀνακριτής.

— Ἀρκούντως μηδαμινά διητηρεῖτο μόνον ἐργαζόμενος εἰς τὰς ἐφημερίδας.

— Ἀλλ' ἴσως τὰ ἰδικά σας μέσα συμπλήρουν τὰς ἐλλείψεις του;

Ἐπὶ τῶν ὀφρῶν τῆς Λιουδμήλας ἐρίγησε λεπτὴ τις φλέψ.

— Κ' ἐγὼ ὡσαύτως ὡς καὶ ὁ σύζυγός μου, τίποτε ἀπολύτως δὲν ἔχομεν, ἀπεκρίθη αὐτὴ ἀποτόμως καὶ ξηρῶς.

— Καὶ ὅμως . . . Συγγνώμην . . . ἀλλά . . . ἡ κατάστασίς σας, ἐπιτρέπει νὰ νομίζῃ τις . . .

— Τὴν σημερινὴν κατάστασίν μου δὲν τὴν χρεωστῶ εἰς τὸν σύζυγόν μου, σκαιῶς διέκοψεν ἡ Λιουδμήλα.

Ὁ ἀνακριτής ἀνεφύλλισε καὶ πάλιν ἐγγράφα τινα τῆς διαδικασίας.

— Αἱ ἐρωτήσεις μου δὲν εἶνε ὅλως διόλου ἄσκοποι, ὡς φαίνονται ἴσως, εἶπεν οὗτος, μετὰ βραχείαν σιωπὴν. Ὁ σύζυγός σας ἀνωμολόγησεν ἤδη, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τινος διεγερτικῆς προκηρύξεως, ὅπου μεταξὺ ἄλλων ὑπάρχει τοιαύτη φράσις . . . Ἰδού λάβετε τὸν κόπον νὰ τὸ ἀναγνώσετε μόνη σας, κυρία!

Καὶ ὤθησε πρὸς αὐτὴν φύλλον προκηρύξεως, ὑποσημειώσας δι' ἐρυθροῦ μολυβδοκονδύλου τὰς γνωστὰς γραμμάς:

«Τὰ ὕλικα μέσα τῆς διοργανώσεως ἡμῶν εἰσι κολοσσαῖα, ἀνέγνωσεν ἡ Λιουδμήλα ἐκτὸς τῶν χιλίων ἐντίμων ἐργατικῶν χειρῶν, ἡ ἐταιρία ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν της ἑκατομμύρια ρουβλίων, δι' ὧν δύναται νὰ βοηθῆ τὰς οἰκογενείας τῶν ἐργατῶν, κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ κινήματος. Εἰς ἐν ἐκ τῶν ἀκολούθων φύλλων μας, θὰ παραθέσωμεν ἀπολογισμὸν τῆς διαχειρίσεως ἡμῶν.»

— Ἀνεγνώσατε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ ὑπάλληλος.

Ἡ Λιουδμήλα ἐπέστρεψεν αὐτῷ τὸν χάρτην.

— Καὶ λοιπόν, τί λέγετε εἰς ταῦτα;

— Τί νὰ εἶπω! . . . ἀνέσπασε τοὺς ὤμους, λέγω μόνον ὅτι ἐγράφη ὑπὸ παράφρονος . . .

— Γμ . . . ἀλλά, ἴσως τοῦτο δὲν εἶνε καὶ τόσον ἀβάσιμον; . . . Τί φρονεῖτε;

— Ἐγὼ τίποτε ἀπολύτως δὲν φρονῶ, διότι τίποτε δὲν γνωρίζω περὶ τούτου! πάλιν ἀρκετὰ ἀποτόμως διέκοψεν ἡ Λιουδμήλα.

Ὁ ὑπάλληλος ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ αἰνιγματῶδους πανουργίας καὶ ἤρξατο ἐκ νέου ἀναδιφῶν τὰ ἔγγραφα.

— Σὰς εἶνε γνωστὸν τὸ ἔγγραφον τοῦτο; ἀπροσδοκῆτως ἠρώτησεν οὗτος, δεικνύων ἀνεπτυγμένον φύλλον χάρτου.

Ἡ Λιουδμήλα ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ ἀκαριαῖον βλέμμα καὶ κατέβαλε προσπαθῆσαν ὅπως μὴ προδώσῃ πᾶν ὅ,τι ἠσθάνετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ἦτο τοῦτο «Κατάλογος τῶν ἀφαιρεθέντων ἐκ τῆς διαχειρίσεως ποσῶν», γεγραμμένος διὰ χειρὸς τοῦ μακαρίτου Μαξίμου Βελτίστσεφ.

— Ναί! τοῦτο ἐλήφθη ἐκ τῆς οἰκίας μου κατὰ τὴν ἔρευναν, εἶπεν αὐτὴ μὲ ὕφος πλήρους ἡρεμίας.

— Εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε διὰ ποίας χειρὸς ἐγράφη τοῦτο;

— Δὲν ἤξεύρω. Τὸ γράψιμον δὲν τὸ γνωρίζω.

— Περίφημα. Ἀλλ' εἰπέτε μου, τί κατάλογος εἶνε αὐτός; Τί σημαίνει, ποῖον σκοπὸν ἔχει καὶ τί κεφάλαια εἶνε αὐτά;

— Περὶ τούτου οὐδεμίαν ἔχω γνώσιν! ἀπεκρίθη ἀρνούμενη ἡ Λιουδμήλα.

— Καὶ ὅμως, βλέπετε, εὐρέθη εἰς τὴν οἰκίαν σας, πρὸς τούτους δὲ ἐκρύπτετο ἐκεῖ ὅπου συνήθως δὲν κρύπτονται τὰ ἔγγραφα. Διατί τὸ ἐφυλάττετε αὐτὸ μετὰ τοῦ λογχειασμοῦ τούτου τῆς κυρίας Βελτίστσεφ ἐντὸς τοῦ εἰκονοστασίου, ὅπισθεν τῆς μεγάλης εἰκόνας, ἀφοῦ ὅλα τὰ λοιπὰ ἔγγραφα σας τὰ ἐφυλάσσετε εἰς τὴν τράπεζαν ἢ εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν σας;

— Διότι ἐκεῖνα ἦσαν ἰδικά μου καὶ αὐτὰ εἶνε ξένα! ἀνεδοιάστως ἀπεκρίθη ἡ κυρία Κόροβοφ, προδήλως προητοιμασμένη εἰς τὴν προβλεφθεῖσαν ταύτην ἐρώτησιν· δὲν ἠθελον νὰ τὰ ἀναμιξῶ μετὰ τὰ ἰδικά μου, ἐξηκολούθησεν αὐτὴ ὀλίγα πράγματα μήπως εἰμποροῦσαν νὰ συμβοῦν; ἐνδεχόμενον νὰ τὰ ἐλάμβανε κανεὶς ἐξ ἀπροσεξίας καὶ νὰ ἐχάνοντο. . . ἀπλῶς διὰ νὰ τὰ προφυλάξω, γνωρίζουσα ὅτι ἦσαν ξένα καὶ, ἴσως, ἀναγκαῖα, τὰ ἔκρυφα εἰς ἰδιαιτερον, εἰς ἀσφαλὲς μέρος, καὶ ἰδοὺ τὸ πᾶν!

— Εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε, οὐχὶ ἄνευ δηκτικότητος ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής, ἐκ ποίας περιστάσεως, δηλαδὴ πῶς, καὶ διατί τὰ ἔγγραφα περιέπεσαν εἰς χεῖρας σας πρὸς φύλαξιν;

— Ἀπλούστατα: εἶχον λησμονηθῆ.

— Παρὰ τίνος;

— Παρὰ τοῦ Πλάτωνος Βελτίστσεφ.

— Πότε ἀκριβῶς;

— Μ . . . δὲν ἐνθυμοῦμαι . . . νομίζω ὅτι ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐξαδέλφου του.

— Ἀναμφιβόλως ἔκτοτε θὰ εἶδατε τὸν κύριον Βελτίστσεφ.

— Ἐννοεῖται . . .

— Καὶ δὲν σὰς ἠρώτησε περὶ τῶν ἐγγράφων ;

— Μ. . . ὄχι· δὲν ἐνθυμούμαι . . Πιθανῶς δὲν μὲ ἠρώτησε, διότι ἄλλως θὰ τῷ τὰ ἔδιδον.

— Καὶ διατί σεῖς ἢ ἰδίᾳ δὲν ἐσκέπηθε νὰ τὰ δώσετε εἰς αὐτόν ;

— Μ. . . μάλιστα ! Δὲν τὰ ἐζήτησε κ' ἐγὼ τὰ ἐλησμόνησα ὀλοτελῶς ! Ὅπως τὰ ἔθεσα ὀπισθεν τῆς εἰκόνας, οὕτω καὶ τὰ ἐλησμόνησα.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔγραψε μετὰ λεπτομερείας τὴν μαρτυρίαν τῆς Λιουδμήλας Κόροβωφ, ἀνέγνωσε πρὸς αὐτὴν τὸ γραφέν καὶ ἐπρότεινεν ὅπως ἐπικυρώσῃ αὐτὸ διὰ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς.

— Λάβετε τὸν κόπον νὰ παραμείνετε ἐδῶ, εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον δωμάτιον· ἡ ἀναπτυκτικὴ αὕτη καθέδρα, αἱ εἰδοποιήσεις καὶ αἱ ἐφημερίδες εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας ! φιλοφρόνως ἐπρότεινεν ὁ τζέντλμαν, ὑπάλληλος, δείξας αὐτῇ γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν ἀνακράξας :

— Κυρία Βελτίστσεφ !

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

SABIE DE MONTEPIEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ τόσον ἄξιοπρεπῆς καὶ εὐγενῆς αὕτη γλῶσσα δὲν ἔπεισε τὸν κόμητα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἄτιμον σχέδιόν του. Τὸ πάθος εἶχε τυφλώσῃ αὐτὸν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε πᾶσα ἀπόπειρα πρὸς ἐπαναφορὰν αὐτοῦ ἐν τῇ ὁδῷ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος ἀπέβαινε ματαία.

Ἡ ἀπροσδόκητος ἀντίστασις τῆς Σωσάννης συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν κόμητα αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον στρατήγημα. Ὁ εὐπατρίδης δὲν ἠσχύνθη νὰ ψευσθῇ πρὸς τὴν δυστυχῆ κόρην, ὅπως προσελκύσῃ αὐτὴν εἰς τὴν παγίδα.

— Λοιπόν, ἐπιθύρισε, λοιπόν, δεσποινίς Σωσάννα, θὰ μὲ ἀφίσετε ἐδῶ εἰς τὴν θύραν σας, ἄνευ βοηθείας, μέχρι τῆς ἡμέρας;

— Χωρὶς βοήθειαν ; . . ἐπανέλαβεν ἡ Σωσάννα. . . Ἀλλὰ τί βοήθειαν χρειάζεσθε, κύριέ μου ;

— Ἐπεσα ἀπὸ τοῦ ἵππου, μόλις ἐκὰ τὸν βήματα μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, καὶ ἔχω ἐξηθρωμένον τὸν πόδα . . Ἴσως δὲ καὶ τεθραυσμένον . . Ἐσύρθη, οὐχὶ ἄνευ κόπου, ἄχρι τῆς καλύβης σας, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ὑπάγω πλέον μακρὰν καὶ ὑποφέρω φρικωδῶς.

Ἡ ἀγαθὴ καρδιά καὶ ἡ ἀπλότης τῆς Σωσάννης δὲν ἐπέτρεψαν αὐτῇ νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἀκραν ἀναληθοφάνειαν τῆς διηγῆσεως τοῦ κόμητος.

— Ἄ ! Θεέ μου ! Θεέ μου, ἀνέκραζεν ἡ δυστυχῆς . . ἂν τὸ εἴθευρα ! . . .

Καὶ χωρὶς νὰ φορέσῃ ἂν τὴν ἐσθητὰ τῆς, νομίζουσα ἄλλως τε ὅτι ἐπροστατεύετο ἀρκούντως ὑπὸ τοῦ σκότους κατὰ τῶν ἀδιακρίτων βλεμμάτων, ἡ Σωσάννα ἔσυρε τὸν μοχλὸν καὶ ἠνέφξε τὴν θύραν.

Ὁ κόμης, ὅπως μὴ ἐξεγείρῃ ἀμέσως τὴν δυσπιστίαν τῆς νεάνιδος, ἦτο συσπειρωμένος ἐπὶ τῆς φλιας.

— Δότε μοι τὴν χεῖρα, εἶπεν αὐτῇ, καὶ βοηθήσατέ με νὰ ἐγερθῶ.

Ἡ Σωσάννα ἔτεινεν αὐτῷ ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας.

Ὁ κόμης, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ ἢ τὸν ἕνα μόνον τῶν ποδῶν του, εἰσῆλθεν ὑποστηρίζομενος, ἢ μᾶλλον συρόμενος, ὑπὸ τῆς νεάνιδος· ἀλλὰ μόλις διῆλθε τὸν οὐδὸν τῆς φιλοξένοιο οἰκίας, τὰ μέρη ἤλλαξαν. Ὁ κόμης ἐπανέκλεισε ταχέως τὴν θύραν, ἤρπασεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν τεταραγμένην νεάνίδα καὶ κατεκάλυψεν αὐτὴν διὰ φλογερῶν φιλημάτων.

Ἡ Σωσάννα ἀντεπάλαισε μεθ' ὅλης τῆς ἐνεργητικότητος, ἣν παρέχει ἡ ἀπελπίσια. Ἐδῆξε τὸν κόμητα. Ἐβύθισε τοὺς ὄνυχάς τῆς εἰς τὰς χεῖράς του. Ἐκραύγασε βοήθειαν . . Ὡλόλυξεν . . Ἰκέτευσε τὸν Θεὸν νὰ τὴν προστατεύσῃ . . .

Ἄνωφελῶς.

Ὁ Θεὸς ὑπῆρξε κωφός !

Ὁ κόμης ἀνοικτίρμων !

Τὴν πάλιν, τὰς κραυγὰς καὶ τὰς ἰκεσίας, διεδέχθη ἡ ἐκμηδένησις.

Ἡκούσθησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς θρήνοι καὶ λυγμοί, εἶτα ὑπόκωφος ὀλολυγμός καὶ εἶτα βαθυτάτη σιγή.

Ὅτε ὁ κ. Δεζεβαί, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ξένων του, ἀπεμακρύνετο τοῦ πύργου καὶ ἔτρεχε νὰ διαπράξῃ ἄτιμον ἔγκλημα, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχεν ὑπόνοιαν ὅτι παρηκολουθεῖτο καὶ κατεσκοπεύετο. Καὶ ὅμως, ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν κατέλιπε τὸ ἀνδρον καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος, ἀνθρωπός τις, ὅστις ἐφαίνετο ρυθμίζων τὸ βῆμά του πρὸς τὸ τοῦ κόμητος, τὸν ἠκολούθει.

Ἀμφοτέροι ἐφθασαν ταυτόχρονως εἰς τὴν καλύβην τῆς Σωσάννης. Ὁ ἄγνωστος, πάντοτε, ἀόρατος, ἤκουσεν ὅλον τὸν διάλογον, ὃν ἀνεφέρομεν, καὶ ὅστις γινώσκωμεν ποῦ κατέληξεν.

Ὅτε τοὺς θρήνους τῆς δυστυχῆς νεάνιδος διεδέχθη ἡ σιγή, ὁ ἀνθρωπὸς ἐκεῖνος ἔτριψε τὰς χεῖρας.

Ἦτο δὲ ὁ κυνηγὸς Ραμέ.

II'

Ἡ ἔρωμένῃ τοῦ κυρίου.

Μετὰ τινὰς ὥρας, ὁ κόμης, ἐπανελθὼν εἰς τὸν πύργον καὶ συνελθὼν, ἠσθάνθη ἐλέγχους συνειδήσεως καὶ ἠσχύνθη διὰ τὴν μυσαρὰν πράξιν, ἣν ἐξετέλεσεν ἐν στιγμῇ ἀκατανόητου παραφροσύνης. Ἀλλ' εἰς τί χρησιμεύει ἡ μετάνοια, ὅταν ἡ ἐπανάρθωσις τοῦ γενομένου κακοῦ εἶναι ἀδύνατος ;

Εἰς τίποτε, . . οὐδ' εἰς τὸ νὰ προφυλάξῃ τὸν ἀνθρωπὸν ἀπὸ νέων ἐγκλημάτων.

Ὁ κόμης ἀνεμνήσθη τῆς ἐξόχου καλλονῆς τῆς Σωσάννης, καὶ ἡ φλογερὰ αὕτη ἀνάμνησις ἀνερίπισεν ἐν αὐτῷ τὸ τῶν αἰσθήσεων πῦρ. Ἐπανῆλθε λοιπὸν εἰς τὴν καλύβην καὶ εὔρε τὴν νεάνίδα, ἐν ὑπερτάτῃ ἀπελπισίᾳ. Προσεπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, καὶ ἐπὶ τέλος τὸ κατῶρθωσεν. Οὕτω δὲ αἱ νυκτεριναὶ ἐπισκέψεις ἐξηκολούθησαν ἄχρι τῆς προτεραίας τῆς ἐπανόδου τῆς κυρίας Δεβεζαί, ἥτοι ἐπὶ ὀλόκληρον μῆνα.

Ὁ κόμης ἦτο ἔνοχος, οὐχὶ ὅμως καὶ διεφθαρμένος· οὐδ' ἐσκέπτετο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς μετὰ τῆς Σωσάννης σχέσεις του, ὑπ' αὐτὰ σχεδὸν τῆς συζύγου του τὰ ὄμματα. Εἶχε λάβῃ τὴν ἀπόφασιν νὰ διαρρήξῃ τὰς μετὰ τῆς ἐφημέρου ἐρωμένης του σχέσεις. Εἶχεν ὁμῶς νὰ μὴ ἐπανίδῃ αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ ἤρχετο ἡ σύζυγός του, καὶ ἔσχε τὸ θάρρος νὰ τηρήσῃ τὸν λόγον του. Ἀλλὰ ταῦτο χρόνως εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ εὕρῃ εὐφύς τι μέσον, ὅπως ἐξασφαλίσῃ εἰς τὴν νεάνίδα ὑπαρξίν ἐλευθέραν καὶ ἀνεξάρτητον, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ αὐτὴν διὰ τῶν μεγαλοδωριῶν του.

Ἡμέραν τινὰ, δεκαπέντε περίπου ἡμέρας μετὰ τὴν τελευταίαν νυκτερινὴν συνέντευξιν τῶν δύο ἐραστῶν, ὁ κόμης διήρχετο ἔφιππος ἀτραπὸν τινὰ τοῦ δάσους. Παιδίον ρακένδυτον ἐπλησίασεν αὐτῷ, κρατῶν τὸν ἐκ βάρβακος σκουφὸν του εἰς τὴν χεῖρα. Ὁ κόμης, νομίσας ὅτι τὸ παιδίον ἐζήτηε ἐλεημοσύνην, χωρὶς νὰ σταθῇ, ἔρριψε πρὸς αὐτὸ ἡμισυ φράγκον· τὸ παιδίον ἔλαβε τὸ νόμισμα, τὸ ἐφίλησε κατὰ τὸ ἔθος τῶν χωρικῶν, πρὶν ἢ θέσῃ αὐτὸ ἐν τῷ θυλακίῳ του, εἶτα ἐπαναλαβὸν τὸν δρόμον του κατέφθασεν αὐθις τὸν κόμητα καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Χίλια σπολάτη, αὐθέντα μου ! ἀλλὰ κατὶ ἄλλο ἤθελα.

Ὁ κόμης ἀνεχαίτισε τὸν ἵππον του καὶ ἠρώτησεν :

— Κάτι ἄλλο ἤθελες ;

— Ναί, αὐθέντα μου.

— Καὶ τί πράγμα ;

— Ἐχω νὰ σὰς εἰπῶ κάτι.

— Εἰς ἐμέ ;

— Διάτανε ! ναί.

— Λέγε λοιπόν.

— Τότε, αὐθέντα μου, ἔλατε μαζί μου, ἂν ἀγαπᾶτε.

— Ποῦ ;

— Θὰ τὸ ἰδῆτε, αὐθέντα μου, δὲν εἶναι μακρὰν.

— Δὲν ἔρχομαι μαζί σου, ἂν δὲν μοῦ εἴπῃς πρῶτα εἰς ποῖον μέρος θὰ μὲ ὀδηγήσῃς.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς τὸ εἰπῶ, αὐθέντα μου.

— Καὶ διατί ;

— Διάτανε ! διότι ἐκεῖνη μοῦ ἐσύστησε νὰ μὴ σὰς εἰπῶ τίποτε καὶ νὰ σὰς ὀδηγήσω ἐκεῖ μονάχα . . . Μοῦ τὸ εἶπε περὶ σφόδρα ἀπὸ δέκα φορὰς : Νικόλα, φέρε τον ἐδῶ, ἀλλὰ μὴ τοῦ εἰπῆς ποῦ.

Ὁ κόμης ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ἡ Σωσάννα ἦτο ἡ προσκαλοῦσα αὐτόν, ὅθεν δὲν ἐπέμεινε περισσότερον καὶ ἠκολούθησε τὸ παιδίον. Μετὰ πέντε δὲ ἡ εἰς λεπτά, εἶδε τὴν νεάνίδα, καθημένην ἐπὶ τῆς πόας, ὑπὸ τινος δρυὸν καὶ βεβυθισμένην ἐν βαθυτάτῃ θλίψει. Ἐφερὲν εἰς τὸ στήθος ἀγρία τινα ἄνθη, ἅτινα ἀπεφύλλιζεν ἀφηρημένως, καὶ ἦτο εὐκολὸν νὰ ἰδῆ τις ὅτι ὁ νοῦς αὐτῆς ἐπλανᾶτο μακρὰν τοῦ μέρους ἐκείνου.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εἶδομεν αὐτὴν τὸ πρῶτον παρὰ τὸ τέλμα, ἡ ταλαίπωρος εἶχε μεταβληθῆ λίαν· τὸ ὠραῖον μελαγχροινόν καὶ ρόδινον χρῶμα τῶν παρειῶν τῆς εἶχεν ἐξαφανισθῆ· τὸ πρόσωπόν τῆς εἶχεν ἀπολέσει τὸ ὠσειδὲς αὐτοῦ, μηκυθὲν· πελιδνὸς κύκλος ἐφαίνετο ὑπὸ τὰ ἐξωδημένα καὶ ἐρυθρὰ ὄμματα τῆς.

Ἀκούσασα τὸν κρότον τῶν πετάλων τοῦ ἵππου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἡ νεανίς ἠγέρθη, ἄφισε νὰ πέσωσι χαμαὶ τὰ ἀγρία ἄνθη, ἅτινα ἐκράτει ἔτι καὶ χαμαὶ νεύουσα, συγκεκνημένη, τρέμουσα καὶ μετὰ παλμῶν καρδίας, περιέμενε. Τὸ ὀδηγῆσαν τὸν κόμητα παιδίον εἶχεν ἐξαφανισθῆ, διὰ μέσου τῶν δένδρων, ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολὴν του. Ὁ κόμης ἔστη εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ἀφίππευσεν, ἔδρασε τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του εἰς τὸ στέλεχος ἐνὸς τῶν ἐκεῖ δένδρων καὶ προχωρήσας πρὸς τὴν Σωσάνναν ἔλαβε μετὰ τρυφερότητος τὴν χεῖρά τῆς.

— Ἐπεθύμησες, καλὴ μου κόρη, εἶπεν αὐτῇ, νὰ μὲ ἰδῆς καὶ νὰ μοὶ ὁμιλήσῃς;

— Ναί, κύριε κόμη, εἶναι τώρα τέσσαρες ἡμέραι, ὅπου σὰς περιμένω καὶ κάνω τὸν Νικόλα νὰ τρέχῃ ἔς τὸ δάσος μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς ἡ τύχη θὰν τᾶφερνε νὰ σὰς ἀπαντήσῃ. . . Σήμερα ὅμως εἶχα ἀρχίσῃ ν' ἀπελπίζωμαι.

— Τέσσαρας ἡμέρας περιμένεις, καλὴ μου κόρη! ἀνέκραξεν ὁ Δεβεζαί.

— Ναί, κύριε κόμη.

— Ἐχεις τι σπουδαῖον νὰ μοὶ εἰπῆς;

— Ναί, σπουδαῖον καὶ θλιβερόν.

— Μὲ τρομάζεις, Σωσάννα· ὁμιλήσον.

— Εἶμαι χαμένη περισσότερον ἀφ' ὅσον ἐνόμιζα.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῆς;

— Συμβαίνει τὸ μεγαλεῖτερον δυστύχημα.

— Ποῖον;

Ἡ Σωσάννα ἄφισε τὴν ὄχραν αὐτῆς κεφαλὴν νὰ κύψῃ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς δισταγμοῦ ἀπήντησεν:

— Ὅθι γίνω μητέρα.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ὠπισθοχώρησεν ἐν βῆμα.

— Μητέρα! . . . ἐπανέλαβεν, ἂ! Θεέ μου! . . .

— Βλέπετε, ἐφέλλισεν ἡ νεανίς, βλέπετε ὅτι εἶχα δίκαιον νὰ σὰς λέγω ὅτι συμβαίνει δυστύχημα;

— Ἀλλά, καλὴ μου κόρη, εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν ἀπατάσαι;

Ἡ νεανίς ἐγένετο καταπόρφυρος. . . Ὁ κόμης ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐρώτησίν του.

— Ναί, εἶμαι βεβαία, ἐψιθύρισεν ἡ Σωσάννα.

Ὁ κόμης κατελήφθη ὑπὸ τρόμου. Περί τοῦ δυνατοῦ νὰ γίνῃ μήτηρ οὐδέποτε πρὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε σκεφθῆ· ὅθεν ἡ κεραυνοβόλος αὐτῆ εἰδησις ἐπῆλθεν αὐτῷ ὅλως ἀπροσδόκητος. Τί νὰ πράξῃ, ὅπως ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλον καὶ τὰς διαδόσεις; Πῶς ν' ἀποκρίψῃ ἀπὸ τῆς κομῆσης γεγονότος, ὅπερ ἀναμφιβόλως μετ' οὐ πολὺ θὰ καθίστατο πάγκοινον;

Μία στιγμὴ ἐνόχου παραφροσύνης παρᾶγει καρπούς δηλητηριώδεις.

Ἴσως ὁ κύριος Δεβεζαί ἐκινδύνευε νὰ πληρώσῃ διὰ τῆς ἡσυχίας τοῦ οἴκου του, διὰ τῆς εὐτυχίας ὄλου τοῦ βίου του, ὀλίγας ὥρας ἐγκληματικῆς ἡδονῆς. — Ἐπρεπε δι' οἰασδήποτε θυσίας ν' ἀποσοβῆσθῃ τὸν ἀπειλοῦντα αὐτὸν κεραυνόν.

Ὁ κόμης, εὐρθεὶς αἴφνης ἐν τοιαύτῃ φοβερᾷ περιπλοκῇ, ἐσκέπτετο τί νὰ πράξῃ, ἐνῶ ἡ Σωσάννα παρ' αὐτὸν ἐθρήνει ἀπαρηγόρητα, συστρέφουσα τὰς χεῖρας.

Αἴφνης ἰδέα τις διήλθε τὸν νοῦν τοῦ κυρίου Δεβεζαί· ἰδέα θριαμβευτικὴ καὶ φαινή, ὅσον οὐδεμία ἄλλη ὑπῆρξεν ποτε.

Ἡ θλιβερὰ ἀποθάρρυνσις, ἣτις ἀπὸ τινῶν λεπτῶν ἐφαίνετο ἀποτυπωθεῖσα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἐξηφανίσθη ὡς διὰ μαγείας.

— Ἐσώθημεν! ἀνέκραξεν, ἐσώθημεν!

— Ἐσώθημεν; ἐπανέλαβεν ἡ Σωσάννα, ἐρωτῶσα αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός.

— Ναί, κόρη μου, ἐσώθημεν ὀριστικῶς.

— Ἀλλὰ πῶς;

— Πρέπει νὰ νυμφευθῆς. . . ἐγὼ θὰ φροντίσω δι' αὐτό.

Ἡ νεανίς ἠρρυθρίασεν ἄχρι τοῦ λευκοῦ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐκίνησεν ἐν θλίψει τὴν κεφαλὴν, ψιθυρίσασα:

— Ποῖος θὰ μὲ πάρῃ τώρα;

— Ποῖος θὰ σὲ πάρῃ. . . Μὰ τὴν πίστιν μου, θὰ ἦτο πολὺ δύσκολος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ ἠρνεῖτο! . . . Σωσάννα, θὰ εἶσαι εἰλικρινῆς μαζί μου; . . . Μοὶ τὸ ὑπόσχουσαι;

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

— Λοιπὸν εἰπέ μοι, μέχρι τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν σὲ εἶδον τὸ πρῶτον, δὲν σοὶ ἔκαμε κανεὶς τὰ γλυκὰ μάτια;

— Ναί. . . ἕνας μόνος.

— Νέος καὶ ὠραῖος, ἀναμφιβόλως;

— Οὔτε τὸ ἔν, οὔτε τὸ ἄλλο. . . ἀλλ' ἤθελε νὰ μὲ στεφανωθῇ καὶ πιστεύω ὅτι μὲ ἀγαπᾷ.

— Γνωρίζω ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀγρομισθωτάς μου, ἢ ἀπὸ τοὺς ὑλοτόμους μου;

— Εἶναι ὁ δασοφύλαξ σὰς Καλλιουέ.

— Ὁ Καλλιουέ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης, εἶναι ἕνας μπουφός πολὺ ἀσχημὸς δι' ἕνα περιστεράκι, ὡς εἶσαι σύ. Ἀλλά, ἂν δὲν σοὶ προξενῆ ἀποστροφὴν, θὰ τὸν στεφανωθῆ, καὶ πιστεύω ὅτι δύναται νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ.

— Ὁ Καλλιουέ δὲν θὰ μὲ στεφανωθῇ!

— Διατί;

— Διότι εἶναι τίμιος ἄνθρωπος καὶ δὲν θὰ δεχθῆ οὔτε τὸ ἐγκλημα, ὅπου ἔκαμα — ἀγκαλὰ καὶ μόνῃ ἢ βία, καθὼς γνωρίζετε, μὲ ἔκαμεν ἔνοχον, — οὔτε τὸ παιδί, ὅπου ἔχω εἰς τὰ σπλάγχνα μου.

— Καὶ ποῖος θὰ τοῦ τὸ εἰπῆ;

— Καὶ τί! δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ;

— Κατ' οὐδένα λόγον.

— Ἀλλά, ἂν τὸν στεφανωθῶ χωρὶς νὰ τοῦ φανερώσω πρῶτον τὴν ἀλήθειαν, τὸν ἀπατῶ, καὶ δὲν τὸ ἀξίζει.

Ὁ κόμης ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, εἶτα μετεχειρίσθη ἅπασαν αὐτοῦ τὴν εὐγλωττίαν, ὅπως ἀποδείξῃ εἰς τὴν Σωσάνναν, ὅτι αὐτό, ὅπερ ἔλεγεν αὐτῇ νὰ πράξῃ, συνέβαινε καθ' ἐκάστην, καὶ ὅτι ἦτο τὸσον ἀπλοῦν πρᾶγμα, ὥστε οὐδεμίαν ἐνεποιεῖ ἐντύπωσιν.

Ἡ θαυμαστὰ εὐθυκρίσια τῆς νεανίδος ἔλεγεν αὐτῇ ὅτι ἔπραττε πρᾶξιν βδελυρὰν, ἀπατῶσα ἐπὶ τοῦ παρελθόντος τῆς ἀνδρατίμου, ὅστις πλήρης ἐμπιστοσύνης καὶ ἐρωτος ἐδίδεν αὐτῇ τὸ ὄνομά του. Ἀλλ' ὁ κόμης, ὅστις, ὅπως ἐξέληθ' ἐπικινδύνου θέσεως, δὲν ἔβλεπεν ἄλλο δυνατὸν μέσον, πλὴν τοῦ γάμου τῆς Σωσάννης, ἐπεσώρευσεν ἐπιχειρήματα ἐπὶ ἐπιχειρημάτων καὶ μετεχειρίσθη τὰ πειστικώτερα σοφίσματα, ἄχρις οὗ ἡ νεανίς, ἀποκαμουσα ἐκ τῆς ἀνωφελοῦς ἀντιστάσεως, πεισθεῖσα ἢ ὄχι, ὑπεχώρησε καὶ ὑπεσχέθη νὰ μὴ φέρῃ πρόσκομμα δι' ἀκαίρου ἀποκαλύψεως εἰς τὰ γαμήλια σχέδια τοῦ κόμητος.

Ὅτε ὁ κύριος Δεβεζαί κατέλιπε τὴν νεάνίδα, ἦτο σχεδὸν ἡσυχος περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχεν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἔφερνε εἰς πέρας τὸ σχέδιόν του.

Φρονοῦμεν ὅτι δὲν εἶναι ἀνωφελὲς νὰ συμπληρώσωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ δασοφύλακος, ἣν ἰχνογραφῆσαμεν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης διηγήσεως.

Ὁ Καλλιουέ, εἶπομεν, ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, τεσσαράκοντα ἢ τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν περίπου. Ἡ οὐλὴ καὶ πυκνὴ κόμη του, ἡ οὐχὶ ἐντελῶς ξανθὴ, εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γίνῃται λευκόφασις κατὰ τε τοὺς κροτάφους καὶ τὴν κορυφὴν τοῦ κρανίου. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ἡλιοκαὲς ὡς Ἰνδοῦ, καὶ τὰ τραχέα χαρακτηριστικά του ἐκάλυπτεν ἐπιδερμὶς πλήρης ρυτίδων. Πυκνότατος μύσταξ ἐσκίαζε τὸ ἄνω χεῖλός του καὶ πώγων ἐρυθρομέλας ἐκάλυπτεν ὅλως τὸ κάτω τοῦ προσώπου του μέρος.

Ἐν ὀλίγοις, ἡ ἐντύπωσις, ἣν παρήγαγε κατὰ πρῶτον ἡ θεὰ τοῦ Καλλιουέ, ἔδει νὰ ἦναι, καὶ ἦτο πράγματι, λίαν δυσάρεστος, βαθυτέρα δὲ ἐξέτασις ἐπηύξανε τὴν πρῶτην ἀποστροφὴν, ἀντὶ νὰ τὴν ἐλαττώσῃ. . .

Καὶ πράγματι, τὸ βλέμμα τοῦ δασοφύλακος ἦτο ἐκ τῶν ἀπατηλῶν καὶ ἀνεξερευνητῶν ἐκείνων, ἅτινα σπανιώτατα εἶναι ἰδία ἀγαθῆς φύσεως καὶ ἐντίμων ἐνστικτῶν. Ὁρκοδικεῖον, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ἀβλαβεστέρων πολιτῶν, θὰ ἠσθάνετο τὴν διαθεσὴν νὰ καταδικάσῃ αὐτὸν μόνον καὶ μόνον ἕνεκα τῆς μορφῆς του. Δυστυ-

χῶς ἡ ὄψις τοῦ δὲν ἦτο καὶ ἀπατηλή.

Ὁ δασοφύλαξ δὲν ἦτο βεβαίως ἀνθρωπος μοχθηρὸς κατὰ βῆθος καὶ διεφθαρμένος ὄχι. Ἄλλ' ἦτο χαρκτηρὸς σκυθρωποῦ, μεμφίμοιρος, ζηλότυπος καὶ βίαιος. Τὰ δὲ πάθη τοῦ ἦσαν τόσον σφοδρά, ὥστε ἀπαξ ἐξερθεισθέντα ἠδύναντο νὰ ἐξωθήσων αὐτὸν εἰς πᾶσαν ὑπερβολήν, εἰς πᾶν ἔγκλημα.

Ἀπὸ εἰκοσαετίας ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κόμητος Δεβεζαὶ καὶ μεθ' ὅλας τὰς μακροχρονίους καὶ καθημερινὰς σχέσεις τῶν, τὰς τόσον εὐμενεῖς ἐκ μέρους τοῦ κόμητος, τὰ πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ αἰσθήματα τοῦ ὑπηρετοῦ ἦσαν λίαν ψυχρὰ καὶ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ λίαν περιωρισμένη.

Ὁ κόμης δὲν ἦτο ἐξωκλειωμένος πολὺ πρὸς τὴν σπουδὴν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ὅθεν εἶχεν ἀναθέσει εἰς αὐτὸν ἀπασαν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ καὶ ἐπίστευεν ὅτι καρδία θερμὴ καὶ ἀπεριόριστος ἀφοσίωσις ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὸ τραχὺ ἐκεῖνο σῶμα.

Χάρις εἰς τὴν πεποιθήσιν ταύτην, ὁ δασοφύλαξ ἀπήλαυε πολλῶν προτιμήσεων ἐκ μέρους τοῦ κυρίου, ὅπερ εἶχε προκαλέσει τὸν φθόνον τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν τοῦ πύργου, οἵτινες ἐμίσουν πάντες ἀνεξαιρέτως αὐτὸν καὶ διὰ τὴν θέσιν, ἣν κατεῖχε, καὶ διὰ τὴν εὐνοίαν τοῦ κυρίου, ἣς ἀπήλαυε, καὶ διὰ τὸ ἀκοινωνήτον τοῦ χαρακτιρῶς τοῦ καὶ διὰ τὸ τραχὺ καὶ σχεδὸν κτηνώδες τῶν τρόπων τοῦ. Εἰς τῶν κυνηγῶν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἠσθάνετο πρὸς αὐτὸν ἀπεριόριστον ἀποστροφὴν, ἣν ὅμως ἀπέκρυπτεν ὡς ἠδύνατο, διότι ὁ Καλλιουὲ ἐνέπνεεν αὐτῷ τόσον φόβον, ὅσον καὶ μῖσος, ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν μετὰ τινὰ ζωηρὰ φιλονικίαν εἶχε λάβῃ μαστιγώσεις τινὰς, ἃς δὲν ἐτόλμησε ν' ἀνταποδώσῃ αὐτῷ.

Ὁ κυνηγὸς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο Ραμέ.

Οὗτος ἠσθάνθη μεγίστην χαρὰν, ὅτε ἐνόησεν ὅτι ὁ Καλλιουὲ ἤρατο περιπαθῶς τῆς Σωσάννης Γκιλλῶ. Ἐμάντευεν ἐν στιγματωδῶς ὅτι ἐκ τοῦ μέρους ἐκεῖνου ὁ δασοφύλαξ καθίστατο τρωτός. Ὡς ἐκ τούτου καὶ εἶδομεν αὐτὸν παρακολουθεῖν καὶ κατασκοπεύοντα τὸν κόμητα ἄχρι τῆς καλύβης τῆς νεάνιδος· τρίβοντα δ' ἐν ἀγαλλιάσει τὰς χεῖρας, ὅτε ἐνόησεν ὅτι ἡ δυστυχὴς ἠττήθη. Ἡ ἐρωμένη τοῦ Καλλιουὲ ἦτο πλέον ἐρωμένη τοῦ κυρίου... ποία χαρὰ καὶ ποῖος θρίαμβος δι' ἐχθρόν!

Ὁ Ραμέ ἀπεφάσισεν ὅπως ἐκδικηθῆ, καὶ ἂν ἐμελλεν εἶτι νὰ διακινδυνεύσῃ τὸ δῆμα του ὑπὸ νέαν χάλαζαν μαστιγῶσεων ἢ ραβδισμῶν, ἐπωφελοῦμενος τὸ μυστήριον, ὅπερ εἶχε κατορθώσῃ νὰ μάθῃ.

Ἴδου ποία ἦτο ἡ θέσις τῶν κυρίων προσώπων τῆς ἡμετέρας ἱστορίας, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κόμης Δεβεζαὶ ἀπεφάσιζε νὰ συζεύξῃ τὸν Καλλιουὲ μετὰ τῆς Σωσάννης.

ΙΔ'

Οἱ γάμοι.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ Σωσάννα εἶχεν ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα εἰς τὸν κόμητα, διέταξεν οὗτος νὰ εἰ-

πωσιν εἰς τὸν Καλλιουὲ ὅτι προτίθετο νὰ ἐπισκεφθῆ μέρος τι τῶν δασῶν τοῦ καὶ ἐτοιμασθῆ ὅπως τὸν συνοδεύσῃ. Ὁ δασοφύλαξ ἔλαβε τὴν καρδίαν τοῦ καὶ περιέμενε τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου.

Ὁ κ. Δεβεζαὶ ἐξῆλθε τοῦ ἄλλους μετὰ τοῦ Καλλιουὲ καὶ λαλῶν περὶ τοῦ τρόπου τῆς τῶν δασῶν καλλιεργίας τοῦ ἠνάγκαζε νὰ βαδίξῃ παρ' αὐτόν. Ἐπεσεκθήσαν ἐπὶ πολλὰς ὥρας τὰ ἔργα, ὧν εἶχε γιγνή ἔναρξις ἤδη, εἶτα ὁ κ. Δεβεζαὶ ἔλαβεν αὐθις τὴν εἰς τὸν πύργον ἄγουσαν· οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν αὐτήν, ἣν εἶχε διατρέξῃ προηγουμένως. Συνδιαλεγόμενος δὲ πάντοτε μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου τοῦ, διήλθεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς καλύβης τῆς Σωσάννης.

Μόλις ἐφάνη ἡ καλύβη αὕτη, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ Καλλιουὲ ἐγένετο καταφανής, τοῦλάχιστον εἰς τὸν κόμητα, γινώσκοντα τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας τοῦ δασοφύλακος. Ἡ θύρα ὅμως τῆς καλύβης ἔμενε κλεισμένη καὶ ἡ Σωσάννα δὲν ἐφαίνετο.

Ἀφοῦ παρήλθον, ὁ Καλλιουὲ ἐστράφη δις ἢ τρίς, ἐλπίζων ὅτι ὁ ἐπὶ τῶν ξηρῶν φύλλων κρότος τῶν βημάτων θὰ εἴλκυε τὴν προσοχὴν τῆς νεάνιδος, καὶ ὅτι αὕτη ἐπὶ τέλους θὰ ἐφαίνετο εἰς τὴν θύραν τῆς καλύβης. Ἀλλὰ ματαίως.

— Τί κυττάζεις, ἐκεῖ, Καλλιουὲ; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ἐγώ; ἀπήντησεν ὁ δασοφύλαξ ἐκπλαγείς.

— Ναί, σύ;

— Τίποτε, κύριε κόμη...

— Τότε διατί ἀπὸ τινῶν στιγμῶν στρέφεις ἀνά πᾶν βῆμα τὴν κεφαλὴν ὀπίσω... Μὴν εἶδες κανένα ἐλάφι εἰς τοὺς θάμνους;

— Ὅχι, δὲν εἶδα τίποτε.

Ὁ κόμης δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιμείνῃ, ἀλλ' ἠρώτησε:

— Καλλιουὲ, εἰς ποῖον ἀνήκει ἐκεῖνη ἡ καλύβη ἐκεῖ κάτω, ἀριστερᾶ;

— Εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς ὑλοτόμους σας.

— Εἰς ποῖον;

— Τὸν γέρω-Γκιλλῶ.

— Δὲν ἀπέθανε πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Εἶχε τέκνα;

— Μίαν θυγατέρα μονάχα.

— Καὶ αὕτη ἡ θυγάτηρ τοῦ γέρω-Γκιλλῶ κατοικεῖ ἀκόμη εἰς τὰς γαίας μου;

— Ναί, κύριε κόμη, κατοικεῖ εἰς αὐτὴν τὴν καλύβαν, ὅπου ἀπέθανεν ὁ πατέρας της.

— Μόνη;

— Μονάχη, δουλεύοντας νύχτα καὶ ἡμέρα διὰ νὰ ζήσῃ, διότι εἶναι γενναῖο κορίτσι.

— Καὶ ἡ θέσις διὰ μίαν κόρην! ἐπιθύρισε ὁ εὐπατρίδης.

Ὁ Καλλιουὲ ἐποίησε σημεῖον καταφάσεως.

— Εἶναι καὶ εὐμορφη, ὅσον εἶναι γενναία; ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κόμης.

— Εὐμορφη, καθὼς ζωγραφίζου τοὺς ἀγγέλους.

— Πράγματι;

— Καὶ φρόνιμη, ὅσον εὐμορφη· ἀλλέως ἢ εὐμορφαδὰ της θὰ ἦταν δυστύχημα δι' αὐτήν.

— Ὁ γέρω-Γκιλλῶ μ' ἐδούλευσε πολὺν καιρόν· δὲν ἔχει οὕτω, Καλλιουὲ;

— Σαραντα ἢ πενήντα χρόνους περίπου.

— Ἦτον γέρων καὶ πιστὸς ὑπέρτης... Λυποῦμαι ὅτι δὲν ἔπραξα τίποτε δι' αὐτόν. Δυστυχῶς τώρα εἶναι πολὺ ἀργά, ἀλλὰ μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα.

— Μία ἰδέα; ἐπανέλαβεν ὁ δασοφύλαξ.

— Ναί.

Ὁ δασοφύλαξ παρετήρησε τὸν κύριον τοῦ αἰνεῖ ἐρωτῶν αὐτόν διὰ τοῦ βλέμματος.

— Ὅ,τι δὲν ἔπραξα ὑπὲρ τοῦ πατρός, θὰ τὸ πράξω ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς.

— Ἡ Σωσάννα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα, ἐπέλλισεν ὁ Καλλιουὲ, ἀλλὰ λίαν εὐκρινῶς.

— Θὰ τὴν ὑπανδρεύσω.

Ὁ δασοφύλαξ ὠχρίασεν ἐλαφρῶς.

— Ὡραία, φρόνιμος, ἐργατικὴ, καθὼς λέγεις, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, καὶ με μίαν μικρὰν προίκα, τὴν ὁποῖαν θὰ προσθέσω ἐγὼ εἰς τὰ προτερήματά της, εἶναι εὐκολὸν νὰ τῆς εὕρῃ κανεὶς ἓνα σύζυγον. Θὰ σκεφθῶ.

Ὁ Καλλιουὲ ἐφαίνετο κατελιημμένος ὑπὸ ἐκτάκτου συγκινήσεως.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιγῆς, ὁ κόμης ἀνέκραξεν:

— Ἄ! τὸ εὖρον... ὁ Πέτρος Θιμπῶλ, ὁ υἱὸς τοῦ ἐπιστάτου μου τῆς Σαρμέττης, εἶναι εἰς ἡλικίαν γάμου. Εἰς αὐτόν θὰ δώσω σύζυγον τὴν Σωσάνναν Γκιλλῶ... Ὁ Πέτρος εἶναι καλὸς καὶ εὐμορφοπαλληκᾶρι καὶ θὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ τὴν σύζυγόν του... Τί λέγεις διὰ τὸ σχέδιόν μου, Καλλιουὲ;

Ὁ δασοφύλαξ ἦτο πελιδνός.

— Κύριε κόμη, ἐπιθύρισε συνάπτων τὰς χεῖρας ἱκετευτικῶς, κύριε κόμη, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! μὴ τὸ κάμετε.

— Τί; τί νὰ μὴν κάμω; ἠρώτησεν ὁ κόμης, προσποιούμενος ἐκπληξιν.

— Μὴ φροντίζετε νὰ ὑπανδρεύετε τὴν Σωσάνναν.

— Καὶ τί! δὲν θέλεις νὰ ὑπανδρευθῆ;

— Ὡ! κύριε κόμη! τὸ ἐπιθυμῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον.

— Καὶ διατί;

Ὁ Καλλιουὲ ἐφάνη δισταζών. Σφοδρὸν τι αἰσθημα τὸν ἐτάραττε, τὸν ἐβασάνιζε. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἠλλοιωμένον· παχεῖς δὲ θρόμβοι ἰδρώτος ἐπιπτον ἀπὸ τοῦ μετώπου του, ἀναβλύζοντες ὑπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ θηρευτικοῦ πύλου του.

— Διότι, ἀπήντησεν ἐπὶ τέλους, τὴν ἀγαπῶ.

— Τὴν ἀγαπᾶς! ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

— Ἐκατὸν φορὰς περισσότερο ἀπὸ τὴν ζωὴν μου.

— Ἄλλὰ διατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες πρότερον, Καλλιουὲ;

— Δὲν ἐτόλμων.

— Καὶ ἡ κόρη γνωρίζει τὸν ἔρωτά σου;

— Τῆς τὸν ἐφανέρωσα.

— Καί τὸν συμμερίζεται ;

— Ὅχι, κύριε κόμη, τὸ φοβοῦμαι . . .

ἴσως ἀργότερα.

— Ὁ ἔρωσ ἔρχεται μὲ τὰ στέφανα, δὲν εἶναι ἀληθές ; . . . Λοιπόν, Καλλιουέ, τὸ σχέδιόν μου ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη πάντοτε . . . Ἐν μόνον ὄνομα θὰ ἀλλάξη, τὸ κύριον, τὸ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ . . . Ἄντι νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν Σωσάνναν Γκιλλώ μετὰ τοῦ Πέτρου Θιμπώλ, τὴν ὑπανδρεύω μὲ σέ . . . Δέχεσαι ;

Πρώτην τότε φορὰν ἐπὶ ζωῆς τοῦ ὀδασοφύλαξ ἠσθάνθη ἀπερίριστον εὐγνωμοσύνην. Διὰ κινήματος παραδόξου καὶ πρωτοφανοῦς ἐν τῇ τραχείᾳ καὶ κτηνώδει ἐκείνῃ φύσει, ἤρπασε τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του. Ὁ κόμης, γινώσκων κάλλιστα ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν διέπραττε κακὴν πράξιν, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν αἰσχύνην του καὶ ἠρρυθρίασεν ὄλος· ἀλλ' ὁ Καλλιουέ δὲν τὸ ἐνόησεν.

— Λοιπόν ! ἀνέκραξεν οὗτος μετὰ θερμότητος, μοῦ ὑπόσχεσθε νὰ μοῦ δώσετε γυναῖκα τὴν Σωσάνναν ;

— Καὶ χίλια σκουῖδα διὰ νὰ ἀγοράσῃς τὰ νυμφικὰ δῶρα. Σοῦ διπλασιάζω δὲ τὸν μισθὸν καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ καταβάλω ἐγὼ τὰ ἐξοδα τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων σου, ἂν ἀποκτήσῃς τέκνα.

— ὦ ! . . . ἐσκέφθη ὁ Καλλιουέ, συγκινηθεὶς . . . Ἔχω καλὸν αὐθέντην καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀγαπῶ.

— Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν γίνονται οἱ γάμοι . . . εἶπεν ὁ κ. Δεβεζαί. . . Τώρα πηγαίνω εἰς τὸν πύργον μόνος, Καλλιουέ . . . Ἄν θέλῃς, δύνασαι νὰ μὲ ἀφίσης καὶ νὰ ὑπάγῃς, ὅπως ἀναγγείλῃς τὴν καλὴν αὐτὴν εἰδήσιν εἰς τὴν ἀγαπημένην σου.

Ὁ δασοφύλαξ δὲν περιέμενεν ἐπανάληψιν. Ἠὐχαρίστησεν αὐτὸν τὸν κύριόν του καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν καλύβην τῆς Σωσάννης.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΔ

X. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐσπέρα δεκάτη πέμπτη.

Ἀμέριμος ἐπέτων χθὲς ἐπὶ τῆς ἐρήμου τῆς Λαουεμβούργου πεδιάδος· ὀλίγα μόνον ξηραὶ αἰμασιαὶ ἐφύοντο εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀηδῶν τις, περιπλανηθεῖσα προφανῶς καὶ ἐτοιμοθάνατος, ἔψαλλε τὸ τελευταῖόν τῆς ᾄσμα. Ἐπλησίαζε νὰ ἐξημερώσῃ, ὅτε ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς πεδιάδος καρκαβάνιον πτωχῶν χωρικῶν, οἵτινες ἐπορεύοντο εἰς τὸ Ἀμβούργον, ἵνα ἐκείθην ἐπιβιθασθῶσιν εἰς Ἀμερικὴν, ὅπου ἤλπιζον νὰ εὕρωσι τύχην· αἱ γυναῖκὲς τῶν ἔφερον ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ μικρὰ τῶν παιδία, ἐνῶ τὰ μεγαλειότερα ἐβάδιζον πλησίον τῶν, κάτισχνος δὲ τις ἵππος ἔσυρεν ἀμα-

ξίον, ἐφ' οὗ εἶχον φορτώσῃ τὰ ὀλίγα πενιχρὰ ἐπιπλά των.

Περίλυποι οἱ δυστυχεῖς ἔστρεφον πρὸς με τὰ μελαγχολικὰ βλέμματά των καὶ ἀνελογίζοντο τὴν τύχην των, μετὰ λύπης δὲ ἐσυλλογίζοντο τὴν ἐγκαταληφθεῖσαν πατρίδα, ἧς τοὺς βραεῖς πόρους δὲν ἠδύναντο ἐπὶ πλέον νὰ ὑποφέρωσιν.

Καὶ μ' ὄλον τοῦτο, ποῖος τοῖς ὑπέσχετο, ὅτι, ἐκεῖ ὅπου μὲ παλμοὺς χαρᾶς ἐταξείδευον, δὲν τοὺς περιέμενε χειροτέρα ἀκόμη τύχη ;

Τὸ ᾄσμα τῆς ἀηδόνος ἦτο δι' αὐτοὺς τὸ προανάκρουσμα τῆς εὐτυχίας τῶν ῥίγος δὲ διέτρεχε τὰ σώματά των, ὅτε ἀνέτειλεν ἡ πρωία.

Εἰς τι πλησίον χωρίον γυναῖκες τινὲς ἐπορεύοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, βλέπουσαι δὲ τὸ καρκαβάνιον, ἤκουον ἐνδόμυχον φωνὴν λέγουσαν : « Προσευχῆθητε ! προσευχῆθητε διὰ τοὺς δυστυχεῖς ».

Ἐσπέρα δεκάτη ἕκτη.

« Γνωρίζω ἓνα παλιάτσον », μοὶ διηγεῖτο ἡ Σελήνη, « ὁ κόσμος χαλαεῖ ὅταν παρουσιάζηται εἰς τὴν σκηνὴν· ἐκάστη του κινήσις, κάθε λέξις του προξενοῦν φρενητιώδεις γέλωτας· καὶ μόνον τοῦτο τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι προμελετημένα· ὅλα τυχαίως τὰ κάμνει, εἶνε φύσει κωμικός· διότι καὶ μικρὸς ἀκόμη ὅταν ἦτο, διεκρίνετο μετὰ τῶν συμμαθητῶν του διὰ τὰς ἀστείότητάς του· πάντοτε δὲ ὁ διδάσκαλός του τὸν ἀπέβαλλε τῆς τάξεως, διότι δὲν ἦτο δυνατόν ἄλλως νὰ ἀρχίσῃ τὴν παραδοσιν.

Καὶ τὸ σῶμά του αὐτὸ ἦτο γελοῖον· ἐπὶ τῆς ράχους, καθὼς καὶ εἰς τὸ στήθος του, εἶχεν ὕβους· ὅπως ἀφ' ἑτέρου ἦτο ἀρκετὰ πνευματώδης, καὶ τί νὰ σοῦ πῶ δὲν ὑπῆρχον πολλοί, οἵτινες ἠδύναντο νὰ συγκριθῶσι πρὸς αὐτὸν εἰς τὰς εὐφυλογίας καὶ τὰ καλαμπούρια !

Τὸ θέατρον ἦτο ὁ ἰδεώδης του κόσμος, χωρὶς ἀμφιβολίαν δὲ ἐὰν ἦτο καλὰ φτιασμένος καὶ εὐκίνητος, θὰ ἔκαμνε τὸ μέρος του καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἡθοποιόν, τὸσον ἠσθάνετο ὁ δυστυχής, ἀλλ' ἡ τύχη του τὸν εἶχε δι' ἄλλο προορίσει.

Ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ τὸν εἰμίσουν, μόνον ἡ θελκτικὴ Κολομβίνα, ἡ δευτέρα χορευτρία, συνεπάθει πρὸς αὐτόν, καὶ διὰ τοῦτο τὸν περιποιεῖτο· αὐτὸς ὅμως ὁ δυστυχής τὴν ἐρωτεύθη καὶ πολλάκις, σιβαρευόμενος, τῆς ἐπρότεινε γάμον. Ἐκείνη λοιπὸν τὸν περιέπαιζε διὰ τοῦτο, καὶ τοῦ ἔλεγε κάποτε ἀστεειυμένη :

— Ἐ ! ἐγὼ γνωρίζω, ἐγὼ μόνη τί σοῦ λείπει — ἡ ἀγάπη !

Ἐγέλα ὁ δυστυχής, ἐν ᾧ ἡ καρδία του ἤμασσεν.

— Ναί ! ναί ! ἐξηκολούθει ἐκείνη παθητικῶς, ὡ μὲ ἀγαπᾷς, ἐμάντευσα ;

Καὶ τότε ἐκείνος, ἔξαλλος ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἐπήδα ὅσων τρελλός, τὸσον ὅπου μίᾳ φορᾷ ἐσύτριψεν ἐν ἀγγεῖτον, καὶ ἠναγκάσθη ὁ δυστυχής νὰ δουλεύσῃ δύο μῆνας δῶρεάν διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ζημίαν.

Ἡ Κολομβίνα ὑπανδρεύθη, καὶ ὁ παλιάτσος, τὴν μὲν ἡμέραν, διὰ νὰ μὴ τὴν λυπήσῃ, ἔπαιζε τὸ ἀστεϊότερον πρόσωπον, ἀλλὰ τὴν νύκτα ἔκλαιεν, ἔκλαιεν . . . ἀκαταπαύστως.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπέθανεν ἡ Κολομβίνα· τὴν δὲ ἡμέραν τῆς ταφῆς τῆς ὁ παλιάτσος, θέλων καὶ μὴ, ἠναγκάσθη νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν σκηνὴν.

Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' ὤφειλε νὰ παίξῃ πολὺ καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν, διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῇ τὸ κοινὸν τὴν ἔλλειψιν τῆς Κολομβίνης.

Χθὲς τὴν νύκτα τὸν συνήντησα πορευόμενον εἰς τὸ νεκροταφεῖον· ἔκλαιε ἐπὶ πολὺ ὁ δυστυχής ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς· αἱ ἀκτίνες μου ἐθώπευον τὸ ὑπὸ τῆς λύπης παραμορφωμένον πρόσωπόν του· ὦ ! ἡ εἰκὼν ἦτο θαυμασιὰ· ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν χεῖρα, τὰ δὲ ὕγρα ἐκ τῶν δακρῶν βλέμματά του τὰ ἔστρεφε πρὸς με.

X.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιθυμοῦντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Τὸ Τριακοσιδραχμὸν Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου . . . . . λεπ. 50 [60]

« Παλαιὰ Ἀμαρτία », λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου . . . . . Λεπτ. 60 [70]

« Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορῶν Ρονσον-De-Terrail, τόμου ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 [7]

« Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ », μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς . . . . . Δρ. 1,50 (1,70)

« Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις I. Καρασσούσα τόμοι 2) . . . . . Δρ. 4 (4,30)

« Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως » μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους . . . . . Δρ. 4 [4,50]

« Ἑλληνικὴ » ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου . . . . . Δρ. 5 (5,30)

« Κωμῆδαι » ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

« Ὁ Γονζάλθης Κορδοῦβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα » μυθιστόρημα . . . . Δρ. 1,50 [1,70]

« Ἀνθρωπὸς τοῦ Κόσμου », Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

« Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ » ὑπὸ Ἀγγέλου Βροσφερρίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]

« Ἡ Ναζίκ Μαριάνθη » μυθιστόρημα πρωτότυπον . . . . . Δρ. 1,30 (1,50)

« Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας » μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν, ... Δρ. 1,70 (2)

« Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου », μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους . . . . . Δρ. 8 (9)

« Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας » μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακόστα . . . . Δρ. 4 (4,50)

« Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ » μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)

« Τυχαῖον Συμβάν », διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου . . . . Δρ. 1 (1,10)

« Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ », μυθιστορία Παύλου Μαντεγάστα, δραχμ. 1,50 (1,60)

« Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ », ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδελφ. τοῦ συγγραφέως, ἐν τῇ προσετέθῃ ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα « Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννητῶρων ». Τόμοι 2 . . . . . Δρ. 5 [5,50]

« Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες », μυθιστορία Catulle Mendès . . . . . Δρ. 1,50 (1,70)

« Ὁ Γιάννης », μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,00]